8. Årg. NOVEMBER 1903. Pren.-pris 1: 20.

以便以設耳

耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redaktör: Josef Holmgren. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telefon: Riks 44 59. Allm. Brunkeb. 1735

En bild från en af C. Bloms resor i Honan.

Innehåll:

I triumf med Kristus. — Aftonbön. — Nyantagen missionär. — Brefafdelningen. — Kvartalsredogörelse. — Till S. M. K:s missions- och bönekretsar. — Försäljning. — Redovisning.

Kommitteen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm, Malmtorgsgatan 8, 2 tr.

I triumf med Kristus.*

»Men Gud vare tack, som alltid förer oss i triumf i Kristus och uppenbarar lukten af sin kunskap genom oss allestädes.»
2 Kor. 2: 14.

Gud har något att säga oss hvar och en i dag. *Hvad* det är, Gud vill säga just dig, kan jag icke bestämdt säga. Men hvad jag af Gud fått att säga, det vet jag, och det samlar sig omkring tre frågor, nämligen dessa: »*Får Gud härska öfver dig? Får Gud bruka dig? Får Gud något lof af dig?*»

»Gud vare tack,» säger Paulus, »som alltid förer oss i triumf». Det går ett tåg genom världen, och det tåget skulle vi kunna kalla för ett *triumftåg*. Det är ett tåg af människor, som hafva tagit afstånd från världen och dess väsen. Det är ett folk, som ha fattat ett himmelskt mål i sikte, ett folk, för hvilket Kristus, Konungen, går i spetsen, ett folk, som är på en gång ett *besegradt* folk och ett *fritt* folk.

Den bild, Paulus använder, då han talar om att föras i triumf, är tagen från de tillfällen, då en segrande fältherre i triumftåg drager in i sitt lands hufvudstad, åtföljd af det byte och de fångar, som han tagit. Paulus hade för sin del slutit sig till detta Guds triumftåg. Han erkände sig besegrad, öfvervunnen af Gud och hade förklarat sig villig att tillhöra Gud och det helt och fullt med hela sin varelse.

Nu kommer Gud i dag och ställer den frågan till *dig:* »Får jag äga ditt hjärta? Vill du öfverlämna dig helt åt mig? Får jag härska öfver dig? Får jag regera dig? Vill du sluta dig till det där triumftåget, som går fram genom världen?»

Huru hade Paulus blifvit öfvervunnen? Jo, han hade blifvit öfvervunnen af Guds kärlek, uppenbarad i Kristus Jesus. Denna underbara kärlek hade förvandlat hans hjärta och gifvit hans lif en ny riktning, hade tvingat honom in i detta triumftåg, hade böjt honom ned i stoftet och nödgat honom att säga: »Herre, hvad vill du, att jag skall göra?» Hvad som blef den tvingande makten i hans lif, som gjorde honom till Kristi lifegen, som tvang honom att taga plats i detta triumftåg var detta. »Kristus hafver älskat mig och gifvit sig själf ut för mig.» Ja, det folk, som hör till detta triumftåg, är på en gång ett *besegradt* folk och ett *fritt* folk. Det kan icke förklaras, huru man på en gång kan vara tvingad och fri. Men har du erfarit det, har du upplefvat det, då vet du, att så kan vara. Du vet, att det var ett ögonblick i ditt lif, om du också icke kan säga, hvilket klockslag det var, då du öfvervanns af Guds kärlek i Kristus Jesus, då det icke längre var dig möjligt att stå emot denna underbara kärlek. Det var ett tvång, ett mäktigt tryck öfver dig, som gjorde, att du måste taga det där steget. Men på samma gång kände du dig så fri i din ande. Du kände, att det var du själf, som fritt tog det där steget, och så begynte du sjunga den sången:

O, hvilken kärlek, underbar, sann,
Aldrig har någon älskat som han!
Frälst genom honom, lycklig och fri,
Skall jag hans egen för evigt nu bli.

Jag tänker mig, att den sången finner gensvar i många hjärtan, och att, när Herren i dag framställer den frågan: »Får jag härska öfver dig, får jag taga ledningen öfver ditt lif?» böjer du dig i ditt hjärta och svarar: »Herre, jag vill vara din, din för evigt. Jag vill, att du i dag skall regera öfver mig, och att du allt framgent skall hafva ledningen öfver mig, att du skall taga min hand i din och leda mig i det där underbara triumftåget, som går fram genom världen.»

Men det var också en annan fråga från Gud, denna: »*Får jag bruka dig?* Får jag bruka dig i min tjänst, för min räkning?» Paulus säger: »Gud uppenbarar lukten af sin kunskap genom oss allestädes.» Gud vill uppenbara sin kärlek *för* oss, men han vill också uppenbara sin kärlek *genom* oss. Han vill äga oss för att kunna bruka oss, ty han kan icke bruka andra såsom sina redskap än dem, som han får taga i hel och full besittning. Men får Gud taga dig i besittning och regera öfver dig, då behöfver du icke innehafva någon framstående plats, icke hafva några stora naturliga gåfvor, icke hafva mycken kunskap, icke mycken bildning, för att han skall kunna uppenbara sig för dig, för att Guds härlighet och Guds kraft skall kunna stråla fram genom dig. Det *är* möjligt att lefva för Gud, att lefva för Guds räkning, att lefva, så att man uppenbarar Guds härlighet och Guds kärlek i den mest undangömda vrå och på den mest obetydliga plats. Här om dagen mötte jag i Norrköping en arbetare. Han gick först förbi mig. Men, när han hade gått några steg, vände han om och sade: »Pastorn, jag måste säga ett ord.» Och så sade han: »Gud måtte tycka mycket om oss, eftersom han gör oss så mycket godt.» Härvid strålade hans ansikte. Guds härlighet liksom Guds kärlek uppenbarade sig genom honom. Det var ingenting märkvärdigt, han sade, men det var som ett friskt bad för min själ, ty jag kände, att det var Gud, som mötte mig, att Gud uppenbarade sig genom denne man, till hvilken han hade fått tala. Här äro många, som hafva att förkunna evangelium om Guds rike. Kära bröder, huru viktigt är det icke, att vi hålla det klart för oss: »Det är *Gud*, som skall uppenbara sin kunskap genom oss, det är *Gud*, som vill blifva känd genom oss, det är *Guds* härlighet, *Guds* ära, *Guds* kärlek, som skola uppenbara sig genom hans vittnen.» Jag tror sålunda på en fortsatt Guds uppenbarelse, icke i den meningen, att Gud uppen-

* Föredrag af pastor Vilh. Arbin vid konferensen i Södertälje 1903.

barar något nytt, men att han gör de gamla sanningarna nya, friska, lefvande. Om vi ställa oss helt till Guds förfogande, om vi låta honom få äga oss, taga hand om oss, om vi äro villiga att låta Gud uppenbara sig genom oss, om vi äro villiga att göra Guds namn kändt, så är det icke längre fråga om, att *vi* skola bekänna, att *vårt* namn skall få någon berömmelse. O, huru viktigt är det icke, att det är vår åstundan, att Gud får uppenbara någonting *för* oss, så att han äfven kan få uppenbara någonting *genom* oss! Hvad som har varit många predikanters olycka, är bland annat just detta, att hvad de hafva talat, har varit någonting *uttänkt* i stället för *uppenbaradt*. Om, det du har att säga, icke är någonting annat, än hvad du själf har tänkt ut, duger det icke. Det träffar icke hjärtan. Det är icke nytt, icke friskt, icke lefvande. Men om Gud först får uppenbara det *för* dig och sedan *genom* dig, blir ditt ord såsom den där mannens, såsom ett friskt bad för andras själar. Det blir sol, det blir värme, det blir såsom ett befruktande regn.

Vi komma nu till den sista frågan. Det är denna: »*Får Gud något lof genom dig?*» Hvad är det för människor af hvilka Gud får något lof? Hvad är det för människor, som gå lofsjungande genom världen? Finnes det sådana människor i denna värld, som är så full af synd, nöd och elände? Ja, det finnes det. Paulus hörde till de där underliga människorna, som gå lofsjungande genom världen. Hvar han gick, ljöd det i hans hjärta: »Gud vare tack!» Och det var icke något, hvarmed han tog sig till, icke något konstladt. Det var för honom alldeles naturligt att tacka. Han kunde icke annat. Hvarför? Därför att han odeladt hade gifvit sig åt Gud, därför att Gud fick bruka honom för sin räkning. Det är hemligheten. Där har du svar på den fråga, som Gud ställer till dig i dag: »Får jag äga dig?» Svarar du ja på den frågan, då skall det alldeles säkert flöda äfven ur ditt hjärta ett: »*Gud vare tack!*»

Det är lyckligt att vara funnen af Gud, att vara hans. Det är det lyckligaste af allt. Det är lyckligt att tjäna Gud. Då först får lifvet värde. Ja, det enda lif, som är värdt att lefva, är lifvet för Gud, lifvet för Kristus. Förvisso är det många här, som just nu kunna lyfta hjärtat upp till Gud och säga: »Gud vare tack, att du har öfvervunnit mig med din kärlek och ställt mig in i det där underbara triumftåget, som går fram genom världen! Gud vare tack, att jag får lefva mitt lif här nere för din räkning, att du genom mig vill uppenbara lukten af din kunskap!»

All nåds Gud, som har kallat eder till sin eviga härlighet i Kristus Jesus, sedan I en liten tid lidit, han skall fullkomna, stödja, styrka och stadfästa eder. Honom vare ära och makt i evigheters evighet!

Amen.

Aftonbön.

Natten sänker sina mörka skuggor
Öfver Kinas land,
Sorlet ifrån stadens gårdar, gator
Tystnar efterhand.

Ondskans andemakter här regera,
Mörkrets härskare
Hafva bundit sina arma fångar
Uti synd och ve.

O, men se, där midt i vantrons töcken
Skymtar ju ett ljus!
Låt oss gå och se, hvarför det lyser
Öfver detta hus.

Genom stora porten gå vi sakta,
Dörren öppen står
Till det rum, där Herren Jesus samlar
Sina köpta får.

Väl du frågar: »hvilka äro dessa?»
Ja, — och »hvarifrån?»
Ur bedröfvelsen de äro komna,
Gifna åt Guds Son.

Midt på bordet står ett ljus, som flämtar,
Rundt om sitta de,
Som med sänkta hufvud bedja Herren
Om välsignelse.

Hufvud lyftas, bruna ögon lysa
Af ett nytändt hopp;
Jordens trälar hafva lärt sig blicka
Mot en himmel opp.

Lyssna, ty nu ljuder kända sången:
»Närmare till dig,
O, min Gud, ack låt mig ständigt dragas
På din viljas stig.»

Ur Guds dyra ord de sedan hämta
Ledning, tröst och nåd.
Med hvad ifver de i boken söka
Herrens frälsnings råd!

Han dem frälst. — Sist sina knän de böja,
Och med bönens ljud
Prisa, tacka, lofva och åkalla
De sin frälsnings Gud.

Dag är ändad, nu de gå att njuta
Nattens hvila skön.
Du och jag ha sett, hur Kinas kristna
Bedt sin aftonbön.

Bort vi draga, ännu stjärnan lyser
Öfver detta hem.
Är det ej ett tecken, att vår Fader
Har behag till dem?

Innan vi nu skiljas från hvarandra,
Låt mig fråga dig,
Om det fåfängt är för Kina verka,
Om det lönar sig.

Du, som tror uppå det helga samfund,
På en tro, ett dop,
Vill du ej för dessa dina bröder
Höja bönerop?

Ueinan den 3 aug. 1903.
Jane af Sandeberg.

Nyantagen missionär.

Förvisso skall det glädja missionsvännerna att höra, det våra arbetare ute på fältet, som så mycket ropat till Gud om förstärkning, nu kunna få tacka för ny bönhörelse, i det en ung man, *Natanael Högman*, af Svenska Missionen i Kina blifvit antagen till missionär.

Herr Högman kommer redan i slutet af november att utresa till Kina via Ryssland och Sibirien i sällskap med Mr Walter B. Sloan, en af Kina Inlandmissionens ledare, som kommer att göra ett kortare besök där.

Uanchüen i juli 1903.

»Han heter Underlig.»

Älskade missionsvänner!

Det har behagat Herren att gifva mig en ny påminnelse om, att hans tankar äro andra än våra tankar och hans vägar andra än våra vägar — högre och vidare än våra. Då han nu inom några dagar hemtagit till sig min älskade hustru och vår lille Gustaf, har han dock ej lämnat mig att sörja *så* som de, som intet hopp hafva. Äfven under de bittraste stunderna har Herren förhärligat sig själf genom att låta oss se, huru hans nåd är mäktig att hålla den på Jesus troende själen uppe midt under lidande och anfäktelser, tills hon, buren af Jesusnamnet, triumferande kan gå öfver dödsfloden in i härlighetens land. En kort skildring af de minas sjukdom och död skall säkert vara någon till nytta och rikta blickarna åt det rätta hållet.

På grund af regn och andra omständigheter blefvo vi hindrade att företaga flyttningen till våra sommargrottor på Uanchüenberget förrän i början af juli. Sällskapet bestod förutom af mig, min hustru och våra två gossar, af fröken Berzelius och broder Wester. Lille Gustaf blef just vid afresan dålig, men vi hoppades, att han skulle bli bättre efter framkomsten till den svala, torra och präktiga grotta, där jag och min hustru bodde vid flykten 1900. På aftonen, när de kalla vindarna började blåsa från berget, började emellertid äfven min hustru känna sig opasslig. Trots mycken försiktighet vid framkomsten sjuknade båda under natten, så att de nästa dag voro oförmögna att lämna sängen. Lille Gustaf, som förut var försvagad genom en långvarig fast ej intensiv kikhosta, försämrades hastigt. Bådas sjukdom visade sig snart vara dysenteri. Min lille gosse blef snart för klen att röra sig. Hans smärtor aftvingade honom ibland häftiga rop, hvarför vi flyttade honom in i en annan grotta. På tredje dygnet svimmade han af, men repade sig åter något. Hufvudets oroliga rörelser vittnade om, att han hade plågor. Jag lyckades då öfvertala husvärden att få disponera ett rum i hans hus. Där vårdades sedan Gustaf af vår käre broder Vester till det sista. Jag hade svårt att gå in till honom under dagen, ty hans stora, klara ögon blickade så frågande på mig. Jag kunde blott ropa till Jesus, att han snart skulle taga det lilla lammet upp i sin famn. På fjärde dygnets morgon insomnade han lugnt och fridfullt, 2 $^1/_2$ år gammal.

Min kära hustru led mycket från första början. Våldsamma uppkastningar, medförande en stark ångest, plågade henne mest. Redan på andra dygnet började hon förstå, att det nalkades slutet. Vid tanken därpå började hon i minnet genomgå sitt lif som missionär och kom då en stund i svår nöd vid hågkomsten af alla bristfälligheter. Samvetsgrann, som hon alltid varit, plågade det henne, att hon gjort så litet för Herren, och hon uttryckte en önskan att få lefva längre för att få tillfälle att bättre tjäna sin Mästare. Herrens ord, att vi blifva frälsta utan egen förskyllan af hans nåd genom återlösningen i Kristus Jesus, gaf henne dock snart full frid och frimodighet. Under sina svåra smärtor och satans anfäktelser kunde hon hvila vid det ordet: »Jesu Kristi, Guds Sons, blod renar oss från all synd» samt i vissheten, att hon var Jesu dyrköpta egendom, medborgare i det himmelska. Upprepade gånger yttrade hon: »Nu ser jag, hur lyckligt det är att uppgöra sin sak med Gud i hälsans dagar; jag skulle nu omöjligt kunna samla mig tillräckligt för att genomgå en sådan strid». Gustafs död tog henne hårdt. »Mamma kommer snart efter lille Gustaf», sade hon, då han svimmade och syntes sluta. Dock hade hon i det längsta svårt att tro, det Herren verkligen ville lämna mig ensam härute med lille Sven, 1 $^1/_2$ år gammal. Snart stod det dock klart för oss, att vi måste skiljas. Det var bittra dagar, som följde. Allt, som kunde göras under våra förhållanden, gjordes. Naëmi flyttades in i ett luftigt rum, och bud sändes till Haichou efter syster Harms, som reste natt

och dag för att komma fram i tid. Äfven broder Beinhoff, som kommit för att hjälpa oss, och broder Wester reste ett par gånger till vår station med bud. Trots den bästa skötsel tilltog dock min hustrus feber med ångest och oro, som omöjliggjorde hvila. Näst sista natten bad hon: »Säg om och om igen: 'Jesus för mig' — det ger mig någon ro». Jag satt då bredvid hennes säng och upprepade under ett par timmar Jesusnamnet och bibelord. Hon syntes då lugnare. Sedan hon dagen därpå försökt tala med mig om lille Sven och de sina där hemma samt gifvit förordning om ett och annat, däribland om några saker till minne åt systrarna, som hjälpte mig att sköta henne, bad hon mig bedja Herren snart förlossa henne. Detta var också under det sista dygnet vårt bönerop. På sjette dygnet började yrsel infinna sig. Men dessförinnan fick vår kära sjuka en ljuflig erfarenhet af den härlighet, som hon gick tillmötes. När syster Harms på aftonen talade med henne om Jesus, svarade hon: »Ack ja, snart får jag se Jesus såsom han är», och härvid strålade hela hennes ansikte. När hon sedan under yrseln icke kunde tala eller igenkänna någon af oss, fingo vi dock se, huru Jesusnamnet kunde fröjda hennes ande, ty hon log så skönt, när vi sade det till henne. Kl. 7 f. m. på 7:de dygnet afsomnade hon stilla och fridfullt. Senare på dagen samlades vi med våra kineser omkring den vackra kistan, där hon låg så fint klädd bland blommor och grönt — systrarnas sista kärlekstjänst. Vi frapperades då af det drag af frid, som låg öfver hennes ansikte. Det var, som ville hon säga: »Kampen är vunnen». Tacksägelsens tårar blanda sig med saknadens, ty min älskade hustru har hunnit hamnen, hon har kämpat den goda kampen, hon har bevarat tron. Rättfärdighetens krona har gifvits henne, och på uppståndelsedagens morgon skola vi få återse hvarandra med fröjd för att i evighet lofsjunga »Lammet, som köpt oss åt Gud med sitt blod». Kistan bisattes i en grotta bredvid Gustaf, tills vi kunde få en grafplats i Ishï.

Så är min trofasta maka gången ifrån mig. Hon gjorde arbetets börda lätt för mig och spridde sol i mitt lif. Herren gaf och Herren tog, välsignadt vare Herrens namn! *Han* skall ej lämna mig, nej, äfven denna sorg vill han vända till välsignelse. Lille Sven får tills vidare kärleksfull vård af fröken Berzelius, som nu är i »mors» ställe för oss alla. Löne Herren våra syskon för hvad de denna tid varit för mig och de mina! — Jag är viss, att I i edra böner särskildt viljen ihågkomma mig och min lille gosse, att vi i allt må få se, att Herren är med oss och öppnar utvägar, där vi nu icke kunna se någon.

Eder i lidandet och striden

Hugo Linder.

* * *

Uan-chüens grottor den 12 aug. 1903.

»Herren är omkring sitt folk ifrån nu och till evig tid.»

Kära missionsvänner! Frid!

Lördagen den 18 juli hade jag glädjen få göra broder Linder sällskap till församlingen i Pei-Chuang, en by 40 li härifrån, där han skulle predika följande dag. Trots det hårda slag, som endast några dagar förut drabbat vår broder Linder genom hans kära hustrus och lille Gustafs hemgång, ansåg han sig ej böra åsidosätta detta förut bestämda besök, helst som flera viktiga saker behöfde föredragas för församlingen. Som detta är den första missionsresa, jag varit med om i Kina, kan jag ej underlåta att om den meddela något.

Vi begåfvo oss åstad på e. m. nämnda dag och kommo fram, först sedan det var alldeles mörkt. De troende i byn, som snart fingo höra om vår ankomst, kommo genast för att hälsa på oss och fråga, hur det stod till hemma. Särskildt kvinnorna voro mycket ifriga att fråga efter fru Linder och barnen. Dessa hade nämligen någon tid förut varit med på ett besök, och, som det tycktes, vunnit deras hjärtan. Rörande var nu att se deras deltagande, då de hörde, hvad som inträffat.

Följande morgon samlades folk från när och fjärran, och kl. half 10 var gudstjänstlokalen alldeles fullsatt, så att de, som kommo senare, fingo sitta utanför dörren. Först hölls morgonbön med bibelförhör, då nästan alla de troende läste upp bibelspråk, som de kunde utantill. Bland dem, som särskildt ådrogo sig min uppmärksamhet, var en nära 80-årig kvinna, som högt och tydligt läste sitt språk, och en gosse på 9 à 10 år, som flytande läste upp de första 30 verserna af Matt. 13 kap. Efteråt berättades oss, att han kunde hela Johannes ev. utantill. Sedan åtskilliga böneämnen föredragits, vidtog bönemöte. Efter en stunds uppehåll samlades vi åter till predikan, då br. Linder talade om »Jesu dyra blod», 1 Petr. 1: 19. Vi, som varit med vid vår kära syster Naëmis sjuk- och dödsbädd, hade ju sett, hvilken underbar kraft detta blod äger, i det att det hos vår syster förjagat fruktan för döden och gifvit henne tålamod att uthärda långa dygns svåra plågor och kval. På grund af Jesu dyra blod var vägen öppnad för vår systers själ till paradiset, och på ingen annan väg är det, som vi kunna komma dit.

På e. m. hölls församlingsmöte, då bl. a. tillsattes församlingsäldste och diakon, samt föreslogos nio personer till erhållande af dop fram på hösten. På kvällen skulle vi samlas till sångmöte. När det började lida på tiden, och inga kommo, gingo vi ut för att se, hvad som kunde vara orsaken. Utkomna på en stor plan utanför kapellgården mötte oss en syn, som icke blott på mig gjorde ett gripande intryck, hvilket varit helt naturligt, då jag så nyligen kommit till Kina, utan äfven på br. Linder. Han har sedan flera gånger sagt, att han aldrig i Kina sett något, som på honom gjort ett så mäktigt intryck. Strax invid porten sutto ett par skolflickor och sjöngo med veka, klara röster en sång på en härlig utländsk melodi med svåra men fina variationer, som de dock på ett ypperligt sätt utförde. Redan detta var nog att i den stilla, halfmörka sommarkvällen gifva en högtidlig stämning. Men icke nog med detta, i dunklet sågo vi ett stycke därifrån en grupp af män och kvinnor, sittande på marken, med lif och lust sjungande en helt annan sång, och ännu litet längre bort sutto några skolgossar och sjöngo med hög röst en tredje sång. Hvarje grupp var så upptagen af sin egen sång, att den ej alls lät sig störa af de andras. Det var verkligen ljufligt att obemärkt se och höra detta. Det kom oss att tänka på, hur det skall blifva där hemma en gång. Säkerligen blir där ej heller bara en sång och en melodi; nej, där blir nog en omväxling utan like. Efter en stund samlades alla i

kapellet för att fortsätta, och ej förr än mycket sent kunde vi få dem att sluta. Nästa morgon kommo flera för att se oss, innan vi skulle lämna byn. Det dröjde riktigt länge, innan det lyckades oss att komma ifrån dessa kärleksfulla kinesiska bröder och systrar. Så var detta besök ett minne blott men för mig särskildt ett mycket dyrbart.

Så långt jag förstår, ha kineserna fullkomligt intagit mitt hjärta, och jag är nu mer än någonsin förvissad om att jag är på rätt arbetsområde. Måtte Herren bevara mig, så att intet får komma emellan och förtaga denna sköna visshet, och må han i sin stora nåd göra det möjligt för mig att snart kunna deltaga i arbetet bland detta folk!

Eder ringe medtjänare

Werner Wester.

* * *

Tongchou-fu den 19 aug. 1903.

»Herren är min starkhet och min sköld, på honom tröstade mitt hjärta, och jag vardt hulpen. Därför fröjdar sig mitt hjärta, och med min sång vill jag tacka honom.»
Ps. 28: 7.

Käre broder i Herren!

På friden ingen ände!

Att det icke ännu är ett år, sedan vi lämnade Sverige, kan jag knappt fatta. Så mycket har händt under denna tid. Med frid hafva vi dock varit ledsagade hitintills, både inre och yttre frid, frid, när molnstoden sänkte sig och bjöd stillestånd, frid, när den åter höjde sig och manade till uppbrott, frid under vägen, frid vid framkomsten till vårt fält och sedan under arbetet.

Det har mycket gladt oss att se, huru några af våra kära under vår frånvaro växt till sin invärtes människa. Inom vissa delar af vårt distrikt synes ett uppvaknande ur sömnen vara för handen. Under 14 dagar hafva fröken af Sandeberg och jag haft glädjen vistas i Uei-nan, där vi höllo en liten undervisningskurs med kvinnliga dopkandidater och sökare. Vi genomgingo i sammandrag prof. Rudins »Vår heliga troslära». Herrens Ande var nära och uppmuntrade oss storligen. Han, som i dessa kära själar har begynt ett godt verk, skall äfven fullborda det intill Jesu Kristi dag.

Nu har Aug. Berg varit där en vecka och undervisat en skara män, och i denna vecka är där stormöte. De egentliga mötesdagarna äro i dag och i morgon. Augusta och några kineser reste dit i måndags. Vi äro vissa, att Herren rikligen välsignar sina barn, som där hålla helig sammankomst. Om lördag vänta vi hem våra syskon tillsammans med 10 skolflickor. Nästa måndag börjar skolan. Då blir här lif och rörelse.

Förra veckan var jag ute i en by tillsammans med bibelkvinnan. Ordet mottogs med stor villighet, och kvinnorna lofvade komma till oss, när de härnäst skulle fara till torget. Äfven i staden förspörjes, att en och annan börjat fråga efter vår Gud. Prisen med oss Herren, ty vårt arbete *är* icke fåfängt; det lönar sig.

Vi vänta, att bönekretsarna skola draga ned mycken välsignelse öfver Kina. Gud har under sista året så särskildt visat mig vikten och välsignelsen af *förbönens ämbete* både i det enskilda och i allmänhet.

Hjärtliga hälsningar från i Herren tillgifna

Anna Eriksson.

* * *

Utdrag ur ett enskildt bref från missionär E. Folke, dateradt:

Yuincheng den 1 aug. 1903.

— — — Guds evangelium går segrande fram. Vi ha haft att glädja oss åt många hoppfulla tecken häruppe. Bergling har sett skaran af troende ökas i Hancheng-distriktet i Shensi. I det söder därom liggande Tongchou-distriktet hafva flera nya dörrar öppnats för evangelium. Vi ha nu där öppnat en ny utstation, Huacheo, och den förestås af vår trogne evangelist Kao, vår bäste bibelkännare. Systrarna i Tongchou, Anna Eriksson och Jane af Sandeberg, hafva en tid vistats på utstationen Ueinan och där hållit en bibelkurs bland kvinnorna. Här i Shansi har Tjäder haft att glädja sig åt en ovanlig lifaktighet inom sitt distrikt. De troende underhålla sin egen flickskola och ha sin egen tältmission. Linder i Ishi har också blifvit mycket uppmuntrad, och vi äro så tacksamma därför. Hur skulle han annars kunnat bära förlusten af sin hustru och sin gosse? I Honan har Herren gifvit oss en stor seger, i det att vi fått fäste i Honan Fu, en stad, som envist hållit sina portar stängda för oss. Det gick ej utan en svår kamp. Blom och Beinhoff ämna bosätta sig där. Våra syskon i Honan ha haft svåra stormar att genomgå detta år. Folket har varit så oroligt och äfven hotande som i Yongning, där det kom till formligt upplopp med fara för lifvet för våra systrar Anna Janzon och Ebba Burén. Nu är allt lugnt igen. — Det spända förhållandet mellan Japan och Ryssland har ju orsakat oro i sinnena. Våra ämbetsmän äro dock vakna. De göra allt för att skydda oss.

Vi behöfva edra förböner, ty denna brytningens tid är så full af faror men bereder också så många tillfällen, gynnsamma för Guds rike.

* * *

Utdrag ur ett enskildt bref från missionär Bergling, dateradt:

Hancheng, d. 27 juli 1903.

När jag i höst åter får hit de norska systrarna, ämnar jag låta dem från vissa centralpunkter på landet verka i förening med en evangelist. På så sätt bör hela distriktet bli bättre tillsedt än hittills. För detta ändamål kommer vårt hus i Liu-rï-tsuen väl till pass. I Si-üen, där vi numer hålla regelbundna gudstjänster, försöker jag f. n. få ett passande hus för samma ändamål. I byn Ü-liu i Hojang-distriktet har jag ock i samma syfte varit och sett på ett hus, som vi af en intresserad där torde få upplåtet gratis.

Vore jag försedd med medel skulle jag utan tvifvel med *synnerlig vinst* för missionen kunna öppna byskolor i olika delar af vårt distrikt. Gud har gifvit mig två

döpta troende och tre intresserade troende lärare, som jag skulle kunna utsända på byskolarbete. En sådan skola skulle ej behöfva kosta mer än högst obetydligt öfver 100 kr. pr. år. Men hvarifrån få dessa medel?

Kvartalsredogörelse.

(2:a kvartalet) **Hancheng.**

Vid 2:a kvartalets början hade jag ännu tio opiepatienter kvar. Under kvartalet inskrefvos nio nya, af hvilka den sista slutade sin kur först för några dagar sedan.

Skolan, hvari nio gossar undervisats, fortgick till midten af juni. Ehuru vi ej haft flickskola, ha vi dock (d. v. s. syster Sigrid Bengtsson, min hustru och vår lärare) lämnat undervisning åt en flicka, som varit och fortfarande är bosatt på stationen. Skolan, asylen och byggnadsarbetet ha gjort, att jag kunnat göra blott få predikoturer ute i byarna. Brist på medhjälpare har ock gjort, att detta arbete ej med kraft kunnat bedrifvas af de infödda. Några större marknader ha vi dock öfvervarit, af hvilka en räckte en vecka. Därunder voro fem infödda bröder mig behjälpliga att predika. Utstationerna Liu-ri-tsuen och Si-üen har jag besökt tre gånger. För öfrigt har verksamheten där uppehållits af evangelisten. På stationen har besökarnes antal ej varit ringa. Däribland ha varit många framstående personer. Så t. ex. ha alla stadens ämbetsmän med undantag af en under kvartalet varit här. Morgonbönerna ha till midten af juni varit besökta af 30—40 personer, hvarför jag dagligen hållit minst en half timmes predikan. Blott obetydligt har jag kunnat ägna mig åt undervisningen af skolbarnen, och med opiepatienterna har jag icke heller hunnit hålla några extra undervisningskurser, hvilket jag dock gärna velat. Däremot har jag rätt ofta för enskildt samtal och bön på mitt rum inkallat en och annan eller flere tillsammans, som jag tyckt mig förstå varit under Guds Andes inverkan. Våra söndagsgudstjänster ha äfven under våren varit rätt talrikt besökta.

Bland kvinnor ha möten hållits hvarje onsdag i de olika intresserades hem ute i staden. Dessutom har ett särskildt möte hållits med dem hvarje söndag.

Rätt ofta har syster Bengtsson gjort besök ute i staden såväl som å landsbygden. Flere gånger har hon kommit hem och berättat, att de tagit bort afgudarne i hem, som hon besökt.

Till Herrens ära kunna vi säga, att alla de olika verksamhetsgrenarna ha burit frukt. Under april och maj månader höll jag dopklasser för sådana, som begärt dopet. Vid missionsmötet, som hölls mot slutet af månaden, fingo vi döpa fem. Vid samma tillfälle inskrefvo sig 14 nya sökare, så att deras antal f. n. är 36.

Herren vare lof, som med sin Ande varit med i verksamheten bland oss! Han gifve för sitt namns skull, att alla knoppar må slå ut i full blom!

Rob. Bergling.

Till S. M. K:s missions- och bönekretsar

Yuincheng, Kina, den 30 juni 1903.

»I, som anropen Herrens namn, gifven eder ingen ro! Och lämnen honom ingen ro, förrän han har beredt och gjort Jerusalem till ett lof på jorden!» Es. 62: 6, 7.

Kära trossyskon!

Då vi se, hur dagen nalkas, böra vi ej med större ifver än någonsin vända vårt hjärta till vår Gud och utbedja oss nåd att i innerlig gemenskap med honom lära känna hans tankar och i full öfverlåtelse låta honom bruka oss för sina syften? Han står med hela hjärtat fullt af kärlek och hela famnen full af välsignelse för hvarje törstande och längtande själ. Och, syskon, längta vi ej efter, att Jesu namn skall blifva kändt för arma, okunniga hednasjälar; längta vi ej efter den tid, då han skall afslöja sin härlighet och göra oss delaktiga däraf? Medan vi så vänta efter hans tillkommelse, låtom oss också påskynda den. (2 Petr. 3: 12.)!

Vi äro säkerligen fullt medvetna om, att det under närvarande tid kräfves af oss ett enigt uppträdande mot antikrists växande makt i världen och ett allvarligt upptagande af kampen för vår Konung och hans rike. I synnerhet kräfver detta land efter den stora krisen de troendes särskilda uppmärksamhet. Då vi åter se dörrarna vidöppna för evangelium, då vi se folkskarorna villiga att lyssna till sanningens ord, då vi se de många, som ropa efter undervisning, då vi se, hur fåtaliga Jesu vittnen äro, då vi se de hinder, som stå i vägen för utvidgandet af vårt rum, så att dukarne ej kunna spännas ut och tältstrecken ej göras långa, och tillika se, att dessa hinder mer ligga hos Guds församling än hos hedningarne, då kunna vi ej annat än tillropa hvarandra: Låtom oss stå upp, stå upp till bön, till allvarlig, brinnande bön!

Det gladde mig mycket att höra eder beredvillighet att i bön och åkallan deltaga med oss i arbetet för evangelium.

Låten edra önskningar vara kunniga inför Gud i allt! Fil. 4: 6.

Mina bröder, bedjen för oss! 1 Tess. 5: 25.

Eder medarbetare i Herrens vingård

E. Folke.

Till ledning vill jag föreslå följande ämnen:

I. Att Herren ville i sin nåd gifva oss ännu flera medarbetare. Ännu stå stora skördefält inom vårt distrikt utan skördemän.

II. För dem, som anmält sig till dopet i höst.

III. Från stationerna.

Shensi. *Tong-chou-fu* (A. Berg). *Tacksägelseämnen:* 1) för de troendes bevarande; 2) för nya forskare i läran; 3) för god skörd; 4) för nya medarbetare (missionärer); 5) för ämbetsmännens förändrade vänliga ställning.

Böneämnen: 1) Om mer intresse för evangelium

särskildt i staden Tong-chou-fu; 2) om välsignelse öfver flickskolan; 3) om välsignelse öfver det nyupptagna arbetet i Huachou; 4) om välsignelse öfver evangelister och bibelkvinnor (evangelisterna Kao i Huachou, Li i Tongchou, Kaos hustru i Huachou, bibelkvinnan Li i Tongchou); 5) om välsignelse öfver missionärerna själfva; 6) om välsignelse öfver ämbetsmännen.

Försäljning

för Svenska Missionen i Kina

anordnas onsdagen den 2 december i Landtbruksakademiens lokal, 43 Mästersamuelsgatan, 2 tr., till hvilken försäljning gåfvor tacksamt mottagas af:

Maria Berg, 34 Nybrogatan, 1 tr.

Emma Beskow, 34 Östermalmsgatan, 1 tr.

Ida Johansson, 23 Högbergsgatan, 3 tr.

Elin Holmgren, 8 Malmtorgsgatan, 2 tr.

Louise Kylén, 10 Humlegårdsgatan, 3 tr.

Elisabeth Landgren, 4 Sigtunagatan, 2 tr.

Tekla Lilljeqvist, 31 Malmskilnadsgatan, 1 tr.

Olga Magnusson, 23 A Handtverkaregatan, 3 tr.

Amelie och **Louise Schön,** 28 Skeppsbron, 3 tr.

Sigrid Storckenfeldt, 6 A Engelbrektsgatan, 2 tr.

Tekla Tjäder, 39 Grefturegatan, 1 tr.

Elvine Weinberg, Karlstad.

Gåfvor från landsorten torde insändas till Svenska Missionens i Kina exp. 8 Malmtorgsgatan, 2 tr., Stockholm.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under Oktober månad 1903.

N:o.		Kr. Ö.
516.	O. C., Kristiania, till Kita Saos underhåll	75: —
517.	I. L., Stockholm,	50: —
518.	J. E. S., d:o,	150: —
519.	M. A., Haga, gm A. J. Y., Tunarp, Rydsnäs	5: —
520.	T. S., Svartorp, gm d:o	2: —
521.	Från småskolbarnen i Kumla gm H. J., till inf. medhjälpare	3: —
522.	Marknadsgåfva från K. K. gm M. S., Mora,	5: —
523.	Från Bibelklassen i K. F. U. K., Malmö, gm A. P.	45: —
524.	Stora Mölarps Öresförening gm E. O., Säby, Gripenberg,	50: —
525.	M. P., Ebr. 13: 8, gm H. F., Kumla,	145: —
526.	A. D., Jönköping, (till hednabarnen)	8: —
527.	Hj. S., Hedemora,	25: —
528.	K. S., Bornholm,	20: —
529.	Till en barnfest på S. Engströms station gm H. M. R. från Senapskornet, Hör,	15: —
530.	S. K., Stockholm,	15: —
531.	H. Ö., d:o.	1,000: —
532.	Till E. B:s underhåll gm A. B.	600: —
533.	E. L., Gårda barnhem, till S. Engströms arbete, Honan,	5: —
	Transport kronor	2,218: —
534.	Barnföreningen i Berghäll, Helsingfors, gm M. L.	50: 05
535.	Vernamo jungfruförening gm C. U.	150: —
536.	Från syföreningsauktion i Lilla Ullevi d. 6 aug.	25: —
537.	Onämnd, Sala poststämpel,	5: —
538.	Dahla Blåbandsförening gm A. Ö.	20: —
539.	Frinnaryds syförening gm A. H.	25: —
540.	Från söndagsskolbarnen i Mariestad till barnen i Kina	10: 33
541.	E. S. gm K. A., Linköping,	20: —
542.	W. W., Helsingborg	200: —
543.	Ett löfte åt Herren, E. R. S—a	10: —
544.	Visby femöresförening till H. Linder för frivilligt missionsarbete	31: 20
545.	Till fröken Agnes Forssbergs underhåll gm K. M. A.	400: —
546.	» » Frida Prytz » » d:o	475: —
547.	»Tackoffer»	20: —
548.	E., Ljungby, gm E. S., Jönköping,	5: —
549.	En Kinavän gm d:o	3: —
550.	G. A. P. gm d:o	10: —
551.	Fr. M. Hydbom enl. på hennes dödsbädd uttalad önskan gm d:o	25: —
552.	Virestorps jungfruförening till ett barns underhåll gm M. J.	40: —
553.	Onämnd, »För Herrens sak»	55: —
554.	Från en liten syförening vid Korsvägen gm A. W., Bohult	10: —
555.	L. S. B., Jönköping,	3: 46
556.	Till de kvinnliga missionärernas underhåll gm L. M.	65: —
557.	Från Möne och Vånga gm F. A., Möne, Elmestad,	62: —
558.	Normlösa ungdomsförening	10: —
559.	G. S., Stockholm, till E. Folkes och 3:ne evangelisters underhåll	2,000: —
560.	Kollekt i Lindes missionshus gm A. A.	30: —
561.	Snarås mfg gm N. P. P.	30: —
562.	Från Hednavärldens vänner gm M. K., Baggetorp, Kristdala,	235: —
563.	Askeby mfg gm C. F. L., Askeby, Linghem,	35: —
564.	Skärstads östra arbetsförening gm J. A.	25: —
565.	K. F., Stockholm,	50: —
566.	K. S. gm L. H., Norrköping,	5: —
567.	Ur Minas sparbössa gm d:o	5: 50
568.	H. S. gm d:o	2: —
569.	U. S. i ställföreträdareskap. Till S. Engströms underhåll (gm K. M. A.)	400: —
570.	Till inf. bibelkvinna fr. N. K. och L. H., Kristiania.	50: —
571.	Till inf. bibelkvinna fr. A. H:s minde, Kristiania,	50: —
572.	Insamling i Bergunda gm G. V.	3: 50
573.	S. gm d:o	5: —
574.	Östra Härads kristl. ungdomsförbund till C. Bloms underhåll gm A S.	300: —
575.	Tullgarns ungdomsfören. gm N. J.	150: —
576.	Vänner i Kumla till Vesters och Hahnes underh.	13: —
577.	Söndagsägg	7: —
578.	»Senapskornets» försäljning i Kumla den 28 okt. med Es. 35: 3, 4, gm H. F—k	155: —
579.	M. P., Kumla, gm d:o	2: 70
	Summa kronor	7,501: 74

Med varmt tack till hvarje gifvare.

Huru dyr är din godhet, Gud, att människors barn hafva tröst under dina vingars skugga! De varda mättade af ditt hus' rika håfvor, och af dina fröjders ström gifver du dem att dricka.

Böcker

på **Sinims Lands förlag,** 8 Malmtorgsgatan, Stockholm.

Kina och missionen.

I lammets fotspår.

Stockholm, Svenska Tryckeribolaget Ekman & Co, 1903.

8. Årg. DECEMBER 1903. Pren.-pris 1: 20.

以便以設耳

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

耶和華以拉

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redaktör: JOSEF HOLMGREN. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telefon: Riks 44 59. Allm. Brunkeb. 1735

Rev. J. Hudson Taylor. (Se sid. 108).

Innehåll:

Anmälan. — Kära missionsvänner! — Stor glädje, som skall vara för allt folk. — J. Hudson Taylor. — Ida Anderson. — Natanael Högman. — Marie Bordson. — Drakguden. — Beredvillighet i tjänandet. — Brefafdelningen. — Beaktansvärda ord. — En kinesisk spetälsk. — För missionen betydelsefulla fördrag. — Civilisationens framsteg i Kina. — För S. M. K:s missions- och bönekretsar. — Böcker på Sinims Lands förlag. — Redovisning. — Meddelande.

Kommitteen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm, Malmtorgsgatan 8, 2 tr.

Anmälan.

»Sinims Land,

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina»,

börjar med januari månad sin 9:de årgång och kommer, vill Gud, att äfven under år 1904 utgifvas med ett nummer i början af hvarje månad.

Dess plan och syfte blir i likhet med föregående år att hufvudsakligen följa *missionens i Kina* utveckling. Tidningen kommer följaktligen att innehålla underrättelser rörande ställningen i allmänhet ute i Kina liksom närmare meddelanden från vårt eget fält dels i form af bref från missionärerna, dels under rubriken »Axplock». Så långt utrymmet medgifver, skola äfven strödda meddelanden lämnas från andra missionsfält. Tidningen kommer för öfrigt att innehålla missionsföredrag eller kortare artiklar af för Guds folk väckande eller uppbyggande innehåll, berättelser ur missionsvärlden samt illustrationer från missionsfältet. Vi vilja särskildt fästa våra läsares uppmärksamhet vid en afdelning, som sedan medlet af detta år varit införd i tidningen, nämligen: *Tacksägelse* och *böneämnen*. Ju mer vi fatta bönens betydelse, med dess större glädje skola vi omfatta de tillfällen, som erbjudas, att genom bön för direkt angifna ändamål hjälpa och stödja våra utevarande syskon liksom att med dem lofva all nåds Gud för undfången hjälp och bönhörelse.

Tidningens pris är för helt år 1 kr. och för halfår 50 öre med tillägg af 20 öre i postporto.

Prenumerantsamlare erhålla hvart 6:te ex. gratis, när de insända rekvisition direkte till redaktionen, som då betalar postportot. Då mindre än 5 ex. tagas, bör prenumeration ske på posten.

Sänd till Finland, Norge, Danmark, Amerika och Kina kostar »Sinims Land» 1 kr. 80 öre.

Profnummer sändas på begäran. Adress: 8 Malmtorgsgatan, Stockholm.

* * *

Till alla dem, som biträdt oss i arbetet särskildt genom att verka för tidningens spridning, bedja vi härmed få uttala vårt varma tack, på samma gång som vi hoppas att fortfarande få påräkna detta understöd. Det är ju en känd sak, att *intresse* för missionen vinnes endast genom *kännedom* om densamma. Alltså, ju flera läsare missionstidningen erhåller, dess flera blifva de, som bedja för missionsarbetet och i kärleken understödja det.

Kära missionsvänner!

· Gud! mitt hjärta är redo, att jag vill sjunga och lofva af hela min själ.

Ps. 108: 2.

Vid detta års ingång kände vi oss manade att lägga våra kära vänner och medarbetare på hjärtat att i innerlig förbön inför Herren frambära våra syskon på missionsfältet och deras arbete. Vi antydde med några ord, huru stort behof de hade att blifva ihågkomna, då de skulle upptaga arbetet efter förföljelsen. Så många oroande rykten voro också i omlopp, och ställningen på missionsfältet syntes högst bekymmersam. Man fruktade nya utbrott liknande dem, som ägde rum mot de kristna och missionärerna år 1900. När vi nu se tillbaka på det snart flydda året, finna vi, huru nådefullt Herren hört våra böner, och det är då rätt, att vi tacka honom. Vi ha så många anledningar till tack och lof, att vi med psalmsångaren må utbrista: »Gud! mitt hjärta är redo, att jag vill sjunga och lofva af hela min själ.» Herren har näml. gifvit våra syskon mycken välsignelse och framgång i verksamheten. De hafva fått arbeta utan att hindras eller oroas, om longning undantages. Nya dörrar hafva alltjämt öppnats för evangelium. Både på stationerna och under gjorda missionsresor hafva rika tillfällen gifvits att utså lifvets ord. Icke så få hafva slutit sig till den hop, som håller högtid. Så t. ex. fick broder Stålhammar i Sin-an Hsien vid vår- och höstmötena döpa tillsammans 23 personer och broder Aug. Berg i Ueinan i slutet af Augusti 13 personer. Äfven på andra stationer hafva dop ägt rum.

Många hafva också anmält sig till erhållande af undervisning i läran, och ett lifligt intresse har försports mångenstädes, där missionärerna uppehållit sig någon tid. De hafva således blifvit uppmuntrade i sitt arbete, och med dem tacka vi Herren för hvad han gjort.

Rörande den ekonomiska sidan af arbetet, så hafva vi äfven under detta år fått erfara Herrens trohet och hans omsorg om oss. Nog har det flera gånger sett mörkt ut, men alltid har Herren i rätt tid kommit med hjälpen och det på sådant sätt, att han därigenom väckt våra hjärtan till förtröstan, till tro och till tack. Visserligen har han också sändt oss smärtsamma pröfningar under det gångna året. En sådan var fru Naëmi och lille Gustaf Linders bortgång, men säkerligen skall äfven detta få tjäna till att främja Guds verk. Vår systers frimodighet och glädje i Gud in i döden kan ej varda utan frukt. Hennes hemgång var i sanning ett skönt vittnesbörd för hedningarna om en kristens död. — Äfven har den ledsamma underrättelsen ingått, att broder Folke fått ett nytt anfall af dysenteri, som nedbrutit hans krafter och tvingat honom att resa till kusten för erhållande af läkarevård. Också fröken Lagergrens hälsa har varit klen. Herrens vägar äro ofta underliga, vi förstå dem icke, de äro dock godhet och sanning. »*All*

aga synes för tillfället ej vara till glädje utan till sorg, men sedermera bär hon rättfärdighetens fridsfrukt för dem, som genom henne blifvit öfvade». Hon renar och luttrar. Vi vilja därför tacka äfven för agan. Ja, vi vilja sjunga och lofva af hela vår själ.

Stor glädje, som skall vara för allt folk.

Julhälsning från en af Guds budbärare i Kina.

Det var i slutet af november, då jag plötsligt angreps af en svår sjukdom, som bragte mig till själfva randen af dödens flod, så nära, att jag väntade min Konungs kallelse att stiga ned i floden för att gå öfver till den andra stranden. Men till svar på många kära vänners böner, däribland många kinesers, vek sjukdomen, och på juldagen fann jag mig alldeles befriad ifrån den, ehuru ännu så svag, att jag hvarken kunde läsa, sjunga eller taga någon del i vår gemensamma gudstjänst. Det enda, jag kunde göra, var att ligga där så godt som hjälplös på min bädd.

Medan jag låg där, gingo mina tankar tillbaka till de två kyrkor, där jag under några år genom Herrens nåd haft att utföra en evangelisk förkunnares ämbete, och sedan till den kyrka i mitt hemland, England, af hvilken jag de två första åren efter min omvändelse varit medlem. Huru lifligt kommo icke julgudstjänsterna för mig! De festligt upplysta templen och de glada, lyckliga ansiktena öfverallt i bänkarna syntes för mig så verkliga och så lefvande, att jag tyckte mig själf åter instämma i de gamla kära julpsalmerna om frid på jorden och människorna ett godt behag. När jag sedan tänkte på både den andliga och timliga glädje, som julen bringar Guds folk, förstod jag som aldrig förr, att änglarnes budskap verkligen var ett budskap om *en stor glädje* — glädje i hem och hjärta, glädje i sjukdom och hälsa, glädje i lif och död, glädje för tid och evighet! Ja, Gud ville verkligen bereda sina skapade varelser stor glädje, då han icke skonade sin ende Son utan utgaf honom för oss alla.

Under det jag låg där och tänkte på den första delen af änglarnes julhälsning, slog mig som en blixt den senare delen:

»som skall vara för allt folk».

Huru jag än försökte, kunde jag icke komma ifrån de orden. Det var, som om den strålande tafla, jag sett framför mig af julglädje i mitt hemland, med ens förlorat sin glans, ty öfver de vänliga julhälsningarna, jag hört utbytas omkring mig, öfver brusandet af julpsalmerna, öfven predikantens röst, där han förkunnade fridsbudskapet, tonade de orden: »som skall vara för allt folk.» Mina tankar gingo tillbaka till Kina, det fattiga, sorguppfyllda Kina. Ty Kina är verkligen ett sorgernas land i en betydelse, som knappt någon fattar, som icke varit där. Jag vet, att det finns sorg och fattigdom och synd i hemlanden, men en närmare bekantskap med kineserna har för mig afslöjat, att till och med midt under deras glädje döljer sig den djupaste hopplöshet, för att nu icke tala om deras uppenbara sorger. Ja, man kan icke annat än känna, att det är *något*, som gör en stor skillnad mellan hemlanden och Kina. Hvad är detta något? Det är *Guds evangelium*, som *»skall vara för allt folk»*.

Hvarför är det då icke för allt folk?

Gud gifve, att hvarje evangelii förkunnare på juldagen från sin predikstol sökte besvara den frågan, eller ännu hellre att hvarje enskild kristen icke gåfve sig någon ro, förrän han kunde se upp i sin Mästares ansikte och säga: »Herre, i detta har din tjänare ingen skuld»!

»Som skall vara för allt folk».

Och dock, om vi den dag, som är, kunde dela världens befolkning i två grupper, den ena bestående af sådana, som hafva hört det glada budskapet, låt vara blott en enda gång, den andra af sådana, som aldrig hafva hört det, skulle de senares antal vida öfverstiga de förras. Denna motsats blir så mycket mer sorglig, när man tänker på, att några få särskildt lyckligt lottade millioner i den förra gruppen hafva hört det glada budskapet så ofta, att de hafva tröttnat därpå. Är detta, kan detta vara enligt med Guds vilja? Och om icke, är församlingen verkligen sann mot sin Herre, när hon säger: »Ske din vilja såsom i himmelen så ock på jorden»? Förvisso måste det vara något stort misstag, när omkring nittionio hundradelar af församlingens krafter och medel användas uteslutande för *en* hundradel af jordens befolkning.

Jag vet, att man i hemlanden har svårt att fatta, hvad hedendomen egentligen är. Jag trodde, innan jag kom hit ut, att jag genom att hafva läst åtskilligt om förhållandena i Kina skulle hafva satt mig in däri, men min vistelse här har lärt mig fatta den förskräckliga verkligheten, såsom jag annars aldrig hade lärt känna den. Och huru djupt kände jag den icke denna juldag, då jag på mitt sjukläger icke kunde låta bli att jämföra hemlanden och Kina! I denna stad, Kwang-Yuen — illa beryktad för sin ondska till och med i Kina — finnas fyra arbetare, min hustru, två andra systrar och jag. Men rundt omkring ligga stora, befästa städer liksom mindre städer och byar med en befolkning, som kan räknas i millioner, utan *en enda protestantisk missionär*. Jag vet icke, huru långt vi skulle behöfva resa t. ex. rakt västerut för att påträffa någon förkunnare af det budskap, som skall vara *för allt folk*, jag tror nästan tvärt igenom hela Tibet och in i Brittiska Indien.

Hvad innebär detta? Jo, att med hvarje år hundra tusen och åter hundra tusen gå in i evigheten, hvilka icke ens ana, att det finnes ett evangelium. Och dock, icke så långt ifrån dem — blott några veckors resa — kan Herrens folk i Europa, Australien och Amerika

räknas i hundra tusental! Har Guds församling i våra dagar icke ögon för syner liknande den, aposteln Paulus fick, då han såg den macedoniske mannen? Har hon icke öron för det ropet: »Kom hit öfver och hjälp oss?» Kan det vara möjligt, att allt det sköna och härliga, som finnes i de kristna länderna, har bländat våra unge män och unga kvinnor, så att de icke se det fruktansvärda mörker, som råder i öfriga delar af världen? Kan det vara möjligt, att klingandet af det guld, som de hoppas förtjäna, och ljudet af de bifallsrop, som de hoppas vinna, döfvar deras öron, så att de icke höra denna i millioner hjärtan ångestfullt frampressade suckan: »Kommen hit öfver och hjälpen oss»?

»Som skall vara för allt folk.»

O, att Gud finge inskrifva dessa ord i hvarje kristens samvete! O, att de söndag efter söndag finge göra sig hörda öfver kyrkokörernas och orglarnes brus! O, att de vore inskrifna på väggarna i hvarje kristet gudstjänsthus, så att de, som hafva förmånen att sitta inom dessa väggar i sina bekväma bänkar, började tänka på de millioner, hvilka sitta i mörker, och komme ihåg, att just åt dem är det stora uppdraget gifvet att bringa evangelium till hedningarne!

»Det är saligare», säger skriften, »att gifva än taga.» Gud vare pris, att många af hans kära barn i alla land börjat inse detta! Men ännu har icke församlingen i dess helhet insett det. Vi höra ofta, med hvilken glädje församlingen på någon viss plats välkomnar nya arbetare i sin krets. Men sällan höra vi samma glädjeuttryck, när någon af dess verksammaste arbetare tager afsked för att gå ut på hednafältet. Vi höra ofta tacksamhet uttalas öfver någon större summa, skänkt af någon rik person. Men vi höra icke så ofta vittnesbörd om den stora välsignelse, som följer på gifvandet af t. ex. tionde af en församlings inkomster för hedningarnes behof. O, att under det år, som kommer, Kristi församling vaknade upp och insåge sin stora förmån att få *gifva* — gifva sina söner och döttrar, sitt silfver och sitt guld, gifva både det ena och det andra till hans tjänst, hvar helst han vill använda det! Jag tror icke, att den Helige Ande någonsin skall säga om annat än verkligt helgade troende: »Afskiljen åt mig den och den för det arbete, hvartill jag har kallat dem!» Men jag tror, att om i dessa de yttersta dagarne församlingen ägde flera verkligen helgade medlemmar, den Helige Andes kallande röst skulle höras långt oftare än nu, och män och kvinnor ständigt finnas redo att gå ut med det glada budskapet till alla delar af jorden, tills slutligen det ordet varder uppfylldt.

»Si, jag bådar eder stor glädje, som skall vara för allt folk.»

J. Hudson Taylor.

Vi meddela å tidningens första sida en bild af Hudson Taylor, tagen vid 20 års ålder. Vi tro, att det kan vara af intresse för Sinims Lands läsare, då det i år är jämt 50 år sedan han för första gången utreste till Kina. Med anledning af detta hans jubileum, heter det i Kina Inland Missionens årsredogörelse:

»Vi kunna icke nog tacka den allsmäktige Guden för hans stora godhet att detta halfva århundrade hafva sparat Hudson Taylor för det viktiga arbete, han fått utföra i Kina, för den välsignelse, hvartill han varit såsom vår missions grundläggare, för det föredöme, han gifvit såsom ledare och för det vidsträckta inflytande hans tro och nitälskan haft för världen. Skola vi icke bedja, att han äfven nu, då han på grund af sin klena hälsa mer nödgats draga sig tillbaka, må blifva rikligen välsignad?»

Redan år 1856 fingo svenska missionsvänner göra bekantskap med denne sedermera i missionens historia så märklige man genom ett bref, som infördes i aprilnumret af Missionstidningen samma år. Vi införa det oafkortadt, då det är mycket karakteristiskt för den då så unge missionären. Det var skrifvet till en herr Pearse och dateradt Shanghai, d. 6 okt. 1855. Dess lydelse är följande:

»Min käre broder!

Jag kan blott skrifva en eller två rader till, emedan postväskan strax skall låsas, för att säga dig hur gladt, mitt hjärta är. I en biljett till herr Bird har jag nämnt om tre intressanta sökande själar, för hvilka jag har anhållit om hans och edra böner. Den första af dem, Kway-two, har denna morgon tillkännagifvit sin önskan att förena sig med Guds folk samt begärt att blifva döpt. Det är icke ett ögonblicks verk, utan han har hållit på att växa en tid, och jag tror mig sedan någon tid tillbaka hafva sett Andens frukter i hans uppförande. Må Herren vara med honom och välsigna honom rikligen. Sannerligen, Herren har förhärligat sin makt och kärlek och nåd, då han begagnat ett så svagt och bräckligt verktyg att föra sanningen till dem, som han åt sig har utkorat. Jag känner mig djupt förödmjukad därigenom. Allt är det Herrens verk, och är underligt för mina ögon, att han skulle begagna mig, som kan blott svagt läspa om hans kärlek på detta språk. Åt hans namn vare all ära! Må han blifva den första frukten af många, som jag hoppas skola blifva samlade af Herren till Herren genom min tjänst. Men om min mission nu skulle slutas, känner jag mig rikligen belönad och ärad öfver all världslig ära genom Guds godhet. Må jag vara i stånd att vidare undervisa honom i sanningen, såsom den är i Jesus Kristus, och genom min lefnad predika evangelium för honom för Jesu skull. Bed för oss och för mig synnerligen, och må Herren taga upp lammen uti sin famn och bevara dem från ondo. 'Men honom, som förmår förvara eder utan synd och ställa eder för sin härlighets ansikte ostraffligen med fröjd, den allena vise Guden, vår Frälsare, vare ära och majestät nu och i all evighet.' Amen. Jud. 24, 25.»

Ida Anderson

Fröken Ida Anderson.

föddes den 27 mars 1876 i Jönköping, där hennes far var predikant i Jönköpings missionsförening.

Uppfostrad i ett troende hem lärde hon från barndomen älska Guds ord. Till någon verklig lifsgemenskap med sin Frälsare kom hon dock ej förrän vid sin konfirmation.

År 1894 kom fröken A—n in i »Kinesernas vänners» syförening i Jönköping. Och härvid vaknade hon upp öfver nödvändigheten att helt lefva för Herren. Genom kamraters inflytande och läsning af hvarjehanda böcker hade nämligen hennes andliga lif afmattats.

Hennes intresse för missionen vaknade emellertid egentligen först följande år, då hon blef medlem af »Jönköpings Kristliga Jungfruförening». Det uppstod nu hos henne en innerlig önskan att få göra något för Herren. Ett tillfälle yppade sig snart, i det hon anmodades att hjälpa till i en söndagsskola. Detta arbete blef för henne till stor välsignelse.

Genom umgänge med missionsvänner och läsning af missionstidningar, särskildt »Sinims Land», blef tanken på missionen allt starkare. Dock erfor hon härvid mer fruktan än glädje.

I sept. 1897 var fröken A—n närvarande vid S. M. K:s höstmöte i Stockholm, då 5 systrar afskildes för missionen, och härvid blef det i hennes inre afgjordt, att Herren, om han ville och kunde, finge utsända äfven henne.

På våren 1899 bevistade fröken Fredrika Hallin Kristliga Kvinnoförbundets årsmöte i Jönköping, då flera hundra unga kvinnor voro samlade. I sin bön bad fröken H., att Herren bland denna skara måtte få uttaga någon för arbetet bland Kinas kvinnor. För Ida A—n kändes det, som om Herren lagt sin hand just på henne, och i sitt hjärta svarade hon: »Här är jag, sänd mig!» Efteråt kom en äldre troende dam och sade, att Herren under bönen hade talat med henne just om syster Ida.

Vid fröken J. af Sandebergs afskiljning förnyade fröken Anderson sitt löfte att gå med Jesus, hvart helst han ville leda henne.

Under de sorgeposter, som år 1900 medförde, om hur arbetarnes led glesnade, gjorde Herren klart för vår syster, att hon skulle gå ut till Kina och upptaga arbetet efter någon, som han kallat till sin hvila. Och så insände hon följande år sin ansökan till S. M. K. I okt. 1902 afreste fröken A—n till London, där hon vistades på Miss Soltaus hem till slutet af juli innevarande år. Vid höstmötet i Jönköping afskildes hon för missionen samt anträdde i början af oktober utresan till Kina, dit vi hoppas, att hon nu lyckligen framkommit.

Natanael Högman

föddes i Göteborg af troende föräldrar den 12 maj 1878. Hans far, som var handlande, dog, då han var omkring $3^1/_2$ år, hans mor, då han var 5 år. Han blef nu upptagen som eget barn af en handlande Andersson och hans hustru, hvilka båda älskade Herren.

Efter att i Göteborg hafva genomgått den Lundénska privatskolan vistades H., som hade mest håg för landtbruk, på en egendom i trakten af Herrljunga. Sedan han åren 1895—96 genomgått Kristinehamns Praktiska skola, erhöll han anställning på en egendom först i närheten af Stockholm, sedan på en annan i norra Västergötland.

Här fann Herren hans hjärta och gaf honom syndaförlåtelse och frid. Ehuru från barndomen ofta sökt af Gud, hade han dock hittills varit främmande för ett sant andligt lif.

Någon tid efter sin omvändelse blef han ombedd att börja söndagsskola i en aflägsen del af socknen, där någon sådan verksamhet icke fanns. Under arbetet bland

N. Högman.

de små vaknade i hans hjärta kärlek till Herrens riksak och en längtan att få tjäna sin Frälsare, särskildt bland hedningarna. Redan som liten gosse hade missionstankar rört sig i hans hjärta. Nu började de återkomma med allt större styrka, och en afton under vintern 1899 blef det honom klart, att han ville offra sitt lif åt Herren Jesus bland hedningarna. När så boxareuppproret följande år utbröt, drogs hans längtan särskildt till *Kina*.

Hösten 1900 genomgick Högman en bibelkurs vid Götabro i Nerike. Sedan egnade han sin tid åt att offentligt vittna om Herren, hufvudsakligen i Småland och Västergötland.

Sistlidna vinter vistades han nära 5 månader i Kina Inland Missionens hem, Inglesby House, i London, för att studera det engelska språket.

Den 14 november afreste vår broder från Stockholm till Kina.

Marie Bordson.

Under missionär Erik Folkes besök i Kalifornien hösten 1902 vaknade hos några där boende svenskar intresse för missionen i Kina. En kommitté bildades under namn af Kommittéen för Skandinaviska Kina-

Fröken Marie Bordson.

missionen, bestående af sju medlemmar med en pastor Andersson som ordförande och herr Gunnar Dahlquist såsom sekreterare. Denna kommitté, som antagit samma grundsatser som Sv. Missionen i Kina, vill verka för att utsända och underhålla missionärer. Dessa få tills vidare arbeta på S. M. K:s missionsfält.

Sin första missionär afsände kommittéen samtidigt med att E. Folke återvände till Kina. Det var lärarinnan, fröken *Marie C. Bordson*, en person, som åtnjöt det största förtroende bland snart sagdt alla missionsvännerna i Kalifornien. Hon hade under Folkes första besök år 1900 af Herren känt sig kallad att utgå till Kina, och väg hade nu öppnats för henne att gå. Det var en mycket gripande stund, då hon under bön och handpåläggning afskildes för missionskallet. Från alla möjliga håll ådagalades vid denna systers utresa det varmaste intresse.

Efter en tids vistelse i C. I. M:s språkskola i Yangchau afreste fröken Bordson med fröken S. Lagergren till det svenska missionsfältet, där hon f. n. arbetar i Hancheng, följd och understödd af mycken förbön från missionsvänner i Kalifornien.

Det är denna syster, som fröken Bengtsson i sitt bref omnämner. Vi hänvisa f. ö. till ett bref af fröken Bordson (se sid. 114).

Drakguden.

Af *Aug. Berg.*

En afton i augusti blef jag i Ueinan inbjuden till en doktor-apotekare i hans butik. Han var en ganska märkvärdig man. Opium tålde han ej och hade ett anslag i sin butik, att ingen frände eller vän fick hos honom röka opium. »Afgudarna tillbeder jag ej», sade han, »endast köksguden, medicinguden, himmelen och förfädernas andar.» Det var ju ändå något! Han sade sig ej bränna rökelse el. d. På min förfrågan, på hvad sätt han tillbad, sade han: »Jag törs ej bedraga himmelen utan omtalar allt, som det är. Om jag t. ex. hos en förmögen person behandlat en sjuk och som ersättning begär 3,000 cash, men 1,000 hade varit nog, så faller jag på knä och säger: 'himmel, jag törs ej bedraga dig. Nu vet du, att jag af den och den personen begärt 3,000 cash. — 1,000 skulle varit tillräckligt för medicin och besvär, men då hade jag ej haft något öfver till mat och kläder. Du vet ock, att jag har en 14-årig son, som jag måste hålla i skola, och därför begärde jag 3,000 cash. Detta är nu min synd.'» På så sätt sade han sig bekänna sina synder men att öfvergifva dem, därpå tänkte han tydligen ej. Denna hans förmenta rättfärdighet hade emellertid verkat ganska stor självbelåtenhet, och triumferande omtalade han, att på 40 års tid hade han ej blifvit biten hvarken af skorpioner, ormar eller skadliga insekter. Det var mörkt, när jag bjöd honom godnatt. I går gaf jag honom några böcker att läsa och ämnar besöka honom, innan jag reser. Jag tänkte på Pauli ord i Rom 2: »När hedningarne, som icke hafva lagen, af naturen göra det lagen bjuder — — — visa de, att lagens verk är skrifvet i deras hjärtan — — —.»

Den 16:de på aftonen besökte jag ofvannämnde man. Han förklarade genast, att han läst de böcker, han fått, och voro de mycket bra. Allt var sanning, men, menade han, med så gamla nedärfda vanor går det ej att bryta. Och så tänka, tyvärr, de allra flesta. Det är godt att då få gå till ordet och läsa, hvad Petrus skrifver »till de utkorade främlingarne», att de blifvit »återlösta från sitt fåfängliga, fäderneärfda lefverne». Likasom för att motsäga sig själf trakterade han mig med en historia, som visar, huru det går att bryta med gamla plägseder. I en viss stad i Honan, belägen vid Gula floden, var det förr i världen en plägsed att hvarje år kasta ned i floden en hel mängd unga flickor som hustrur åt Drakguden (vattenguden). Hvarje år kräfde han sina offer

bland de allra vackraste unga flickorna, och förskräckelsen var allmän. Till slut började folket i oroväckande grad flytta därifrån. Kommer så en dag en ny vicekonung på besök till platsen och får reda på förhållandena jämte orsaken till att den förut så blomstrande platsen nu var så öde. Han gaf befallning, att nästa gång brudar skulle sändas till Drakguden, skulle han underrättas, ty han ville närvara. På den utsatta dagen hade en oräknelig folkmassa församlat sig vid flodstranden och bland dem flera unga, vackra flickor, som gräto i sina föräldrars armar. Kom så vicekonungen. »Låt mig få se en af flickorna!» befallde han, och en af dem framfördes. »Hvad för något», utbrast han, »tänken I gifva henne åt Drakguden? Henne skulle icke ens jag vilja ha! Hvem har varit 'böneman' för henne?» »Det har jag», svarade en gammal gumma med belåten uppsyn. »Jaså, du tror Drakguden vill hålla till godo med henne? Nu skall du gå med bud till honom och säga, att jag anser icke denna flicka vara vacker nog. Skynda dig tillbaka med svar!» Och därmed gaf han befallning att kasta gumman i floden.

När en stund förlidit, sade han: »Det var märkvärdigt, hvad hon dröjer. Skicka en annan dit för att se, hvad orsaken kan vara.» Och trots protester måste en annan af gummorna (bönemännen) ned i floden. Så fortsattes det ännu en stund, tills folket började bönfalla om nåd, då han upphörde. Sedan förehöll han dem deras grymhet att på detta sätt offra unga flickor åt Drakguden och sade, att om han i framtiden skulle oroa dem, därför att de upphört med offrandet, så skulle de bara sända bud på honom, och han skulle ställa saken till rätta. Från den stunden började folket åter flytta tillbaka till den öfvergifna staden, och att bortgifta traktens unga flickor med Drakguden hörde till det förflutna.

Så berättade min vän, men för egen del ansåg han det vara omöjligt att vända sig från de falska gudarne till den lefvande Guden.

Beredvillighet i tjänandet.

Missionär C. H. Tjäder meddelar följande, som säkert skall glädja många, om ett möte i Pu-chou, hvarvid de troende gjorde sammanskott till ett mindre predikotält. Han skrifver:

Berättelsen om israeliternas sammanskott till tabernaklet i öknen kom så lifligt för mig vid det tillfället, och mitt hjärta fylldes af tack och lof. En af männen sade: »Stängerna gifver jag, ty jag har en bambulund.» En annan: »Järnbalkarna skall jag lämna» — han var smed till yrket. En tredje broder lät anteckna sig för en del af tågen. En af kvinnorna, känd för sin skicklighet att sy, sade: »Jag åtager mig sömnaden», o. s. v. Nu tog evangelisten Sie till orda ungefär som följer: »Under det vi få tacka Herren för de villiga hjärtan, som redan svarat på uppropet om ett tält, ha vi dock ännu ej kommit till hufvudsaken — hvarifrån skall allt tyg komma? Vi behöfva omkring 200 fot?» Någon annan svarade: »Skulle ej våra systrar kunna väfva, hvad som behöfves?» Detta förslag tycktes vinna gehör, och en stunds tystnad inträdde. Slutligen reser sig änkan *Chang* och säger: »Jag vill väfva 5 fot tyg.» En annan, *Uang*, infaller: »Jag skall väfva 10 fot.» Fru Liu: »Jag likaledes 10.» En mycket fattig kvinna säger: »Jag kan ej väfva och har inga pengar att köpa tyg för, men jag vill spinna 2 skålpund bomullstråd och gifva till någon, som väfver.» — Herren ske pris för deras offervillighet! Måtte det nu visa sig, att liksom hågen var att vilja, så ock fullbordandet måtte framgå af ägandet! *Bedjen härom, kära missionsvänner!*»

Axplock från Tongchou-fu.

Ueinan är en utstation belägen 6 svenska mil i sydostlig riktning från Tongchou-fu. Det är egentligen där, som »axen» denna gång skola plockas, men då nu Tongchou-fu är hufvudstationen och rubriken är använd sedan flera år tillbaka, så låt oss behålla den!

Systrarna Anna Eriksson och J. af Sandeberg hade varit i Ueinan i 14 dagar och hållit bibelklass med kvinnor. Jag skulle nu resa dit och aflösa dem för att hålla en liknande kurs med män. Efter en ovanligt lång regnperiod med ty åtföljande ofarbara vägar och öfversvämmade floder, hade solen åter skinit några dagar.

Värmen var stark — rötmånad i Kina — och jag beslöt, efter som det var fullmåne, att resa på natten. Kl. 7 på kvällen körde därför vagnen ut genom stadens västra port. Till sällskap hade jag den 21-årige garfvaregesällen Uang, som för 10 år sedan kom till mig som tjänstgosse. Han var hos oss i 3 år, och jag har i lifligt minne, hurusom jag en gång gaf honom en risbastu för visad oärlighet, den första och, jag hoppas, den sista gången, jag handgripligen behandlat någon kines. Jag har dock aldrig haft skäl att ångra, att jag gjorde det då. Gossen, som sedan lärt ut till garfvare, är en välartad yngling, som vill höra Herren till midt ibland en fientlig omgifning. Han är ej döpt, och huru det kommer att utveckla sig för honom, beroende som han är af andra, är ej godt att säga. Låtom oss bedja för honom! Kristendomen har ju icke ännu blifvit en makt i Kina, så det är ej lätt för alla att kunna inrätta sitt lif efter kristendomens regler. Vi ha ett par tre fall här, där jag tror personerna i fråga höra Herren till, men där de äro under hedniska husbönders tillsyn och därför ej kunna hålla sabbaten. Skola de af denna orsak förvägras dopet? Den frågan har mycket sysselsatt mig dessa dagar, och jag beder Herren om ljus och ledning. Jag föreställer mig, att de kristna slafvarnes ställning under de första århundradena var en liknande. Emellertid var nu denne yngling med för att hjälpa mig och systrarna på resan.

* * *

En annan medlem af ressällskapet var *Pan Shuh-hsi*, forskare i läran, från staden *Chao-I*, 60 år gammal. Hvad har han varit, och hvad är han? Ja, det frågade jag ock en gång och fick till svar: ingenting och allting. Handlande i olika branscher, soldat, storspelare (falsk), opierökare, slagskämpe o. d. Se där, hvad han varit! »Trefligt ressällskap»! kanske någon utropar! »Ja, riktigt trefligt», svarar jag. Pan är en vaken, begåfvad och snäll man, en ny skapelse i Kristus Jesus. För 7 år sedan kom han, mager och eländig, till opieasylen i Tongchoufu. Alla skakade på hufvudet, jag med. De yttersta skola vara de främsta. Många af dem, som då misströstade om Pan, hafva gått tillbaka till opierökningen, men Pan är bevarad och frälst, ett segerbyte vid evangelii triumfvagn. Jag bjöd honom nu på fri resa, då jag skulle till Ueinan. Det är meningen, att han skall döpas nu vid detta stormöte.

Natten var sval, vägarne knaggliga, kärran ofjädrad, sömnen ingen. Kl. 5 på morgonen rastade vi ett par timmar för att äta och hvila, och se'n bar det af igen. På vägen till Ueinan har man att passera tvenne floder förmedelst färja. För att komma öfver den första, Låfloden, behöfver man i allmänhet blott en helt kort stund; den andra, Yfloden, brukar vara litet krångligare. Ibland händer det, när man kommer, att färjan är fullpackad med vagnar, djur och människor; ibland har den nyss lagt ut från land; ibland är väderleken icke så gynnsam, och af detta vilja färjkarlarna begagna sig för att få mera betaldt. Men alltsedan en min mulåsna för 6 à 7 år sedan vid öfverfarten hoppade i floden och drunknade, och jag ej anmälde båtkarlarna hos mandarinen eller fordrade någon ersättning, är det nästan ett nöje (?) att gå öfver floden, så förekommande äro de.

Ibland lassa de af andras vagnar bara för att få vår med o. s. v. Jag anser mig hafva betalt afgift för lifstiden med min åsna, som kostade omkring 100 kr. Vänliga som vanligt voro de ock denna gång, dessa naturbarn, som, på samma gång de tyvärr, de allra flesta af dem, bära syndens stämpel och insegel, i det de äro opierökare, samt kunna, när de så vilja, föra ett rått och ohyfsadt tal, likväl äga en naturlig älskvärdhet, som gör dem tilldragande. Nu sprungo de där i sommarvärmen, rödbruna och oklädda likt indianer och fröjdades öfver att få plaska i det grumliga, men likväl svala vattnet. Vänta stackars karlar! Då vintern inbrutit, se Ni så lagom glada ut, blåfrusna, med stora vadderade gördlar om lifvet, huttrande af köld, vadande bland snö och isflakar. Vi unna er gärna ert sommarnöje.

* * *

På lördags e. m. uppnåddes Ueinan. Jag tog in på ett värdshus öfver natten för att sedan, då systrarna rest, bebo deras rum. I Ueinan använda vi en opieasyl till predikolokal. Den äges ej af oss, men missionen bidrager litet till hyran. Ankommen dit fann jag systrarna krya och glada och kvinnorna, som deltagit i kursen, sittande på gården, somliga läsande, andra arbetande. Vi voro så glada öfver att i 14 dagar fått hafva dem under Andens och ordets inflytande.

Påföljande dag, söndag, höllo vi flera möten, och mycket folk var församladt. De stå på så ofantligt olika stadier, och man känner djupt sin oförmåga att kunna lämpa sitt tal efter hvars och ens fattningsförmåga. En del få direkt behållning, för andra kan undervisningen vara antingen för svår eller ock för lätt, somliga fatta intet. Det är då godt, om flera gåfvor samtidigt kunna tjäna vid ett möte. Så var det här, i det tillfälle gafs för de troende kinesiska bröderna att aflägga vittnesbörd.

Pan, mitt ressällskap, talade öfver Rom. 6: 2: »*Vi, som hafva dött från synden, huru skola vi ännu kunna lefva i henne?*» Det var ju en god text, och vittnesbördet var ock godt.

Efter honom steg en annan upp, en ung man, ännu ej döpt. Han tog till text Rom. 8: 32: »*Han, som icke har skonat sin egen Son, utan utgifvit honom för oss alla, huru skall han icke ock skänka oss allt med honom?*» Öfver första hälften talade han enkelt och godt, men då han kom till andra hälften, tvärstannade han och sade: »Det här kan jag ej förklara.» Det tyckte jag var bra sagdt, och jag önskar, att jag och andra med mig kunde, då så behöfves, följa hans exempel.

* * *

Nu, sedan systrarna farit och männens bibelkurs börjat, vill jag för hvarje dag anteckna något af det väsentligaste.

Den 10:de augusti, min födelsedag. 20 år gammal! »Barnet växte upp och stärktes i Anden.» »Lofva Herren min själ och förgät icke, hvad godt han har gjort dig!»

Ehuru ensam, skild från de mina, kände jag dock det inre sambandet. Vi samlades till vårt första möte, 8 personer. Fyra möten hvarje dag och läxläsning dessemellan. Jag låter deltagarna köpa af mig för billigt pris blå och röda kritpennor, och det är af stort intresse att se, huru de märka sina biblar.

Aftonbönen, som jag ämnar låta dem leda i tur och ordning, sedan jag gifvit dem text, leddes af Chen Shih-long. Text: Bergspredikan, Matt. 5: 1—12; efteråt anmärkningar, om så behöfves. Jag tror, att detta skall hjälpa dem ej så litet, allra helst som flere af dem äro opieasylföreståndare, och de predika utan någon föregående undervisning.

Den 11:te. Vi äro 11 i dag. De blå och röda pennorna äro i flitig rörelse, och vid bokligt arbete ovana händer fumla med att rita cirklar, streck och punkter i biblarna. Det är så godt att få påminnas om, att flere af dessa deltagare stå liksom nyvaknande och skåda morgonstjärnan, som uppgår i deras hjärtan.

Pan ledde aftonbönen. Text ur Joh. 9 om den blindfödde mannen: »*Ett vet jag, jag var blind, men nu ser jag.*»

* * *

Den 17:de, söndag. Mycket folk på alla tre mötena. Jag ledde det andra i ordningen och talade om synderskan i Simons hus. Ack, när får man i Kina se folket *gråta* öfver sina synder? Sällan, och dock äga omvändelser och hjärteförändringar rum. Har just nu haft sångmöte. Kineserna sjunga gärna.

Våra skolflickor äro rara och snälla. Tänkte just efter, att allt som allt ha vi nu 14 kvinnor med natur-

liga fötter. Då skolan börjar, blir det ytterligare några. Det går framåt, pris vare Gud!

Vi ha måst gräfva och mura en dopgraf på gården här, och dagligen kommer folk för att bese den. En del tro, att vi i den skola salta de ögon, vi utgräfva ur folket!

Den 18:de. Bibelkursen är nu slut. Den tid, som återstår före mötet, behöfs för att ordna med allt, som hör till detsamma.

Våra vänner äro ej vana att reflektera så mycket, när de läsa. I skolan få de ju heller aldrig några frågor.

Min text på f. m. var ur Apg. 16. I v. 16 heter det: »Vi gingo till bönstället.» I v. 13, som jag lät dem läsa, står det beskrifvet, hvar bönstället var beläget. Men när jag sedan frågade, hvar det var, gick det ej att få det rätta svaret. De ville göra allt så andligt och märkvärdigt. Till slut fick jag dem att förstå, att det var beläget »utanför porten, längs med en flod». Sedan vände jag mig till den bredvid mig sittande barberaren Chän Kuang-sin, en snäll, gudfruktig liten man, och frågade: »Hvar är din böneplats?» — »Min böneplats? Då den Helige Ande får röra mitt hjärta.» — »Nej, nu tala vi ej om det. Jag bara frågar, hvar din böneplats är?» Efter en stunds betänkande svarade han: »Vid Jordanfloden!» Käre läsare! Kan du undra på, om vi ej kunde hålla oss allvarsamma? Nu visste jag, att denne man framför andra är en bönens man, och att hans böneplats brukar vara både här och där. Men de tro, dessa kära vänner, att allt skall förandligas. Inte tror jag precis vi lära dem det; det ligger nog i österländingens natur.

Den 25:te. Flera dagar ha' förrunnit, utan att någon anteckning om mötena blifvit gjord. Emellertid är nu allt öfver. Den 20:de och 21:sta var den stora gården full af folk. Det såg ut precis som på en marknad. Mat- och fruktförsäljare uppslogo sina bord, och vi måste hela dagen predika för hedningarna. Endast om morgnar och kvällar kunde vi få egna oss åt de troende. Vi hade ej tänkt oss det så, men voro glada öfver tillfället att utså ordet.

Sedan församlingen pröfvat, hvilka som skulle upptagas genom dopet, hade vi på aftonen den 20:de offentlig examen med dessa, och den 21:sta på morgonen döptes 8 män och 5 kvinnor i den treenige Gudens namn.

Missionsvännerna vilja ju ihågkomma dessa inför Herren, att de må pryda vår Guds och Frälsares lära i alla stycken? Af dessa 13 komma 10 på Ueinan, 2 på Hua-cheo och 1 på Chao-I.

Allt hade hittills gått bra, men på församlingsmötet fingo vi se, huru ovännen sår ogräs bland hvetet. Guds ord är och förblir sanning. Paulus säger, att »girigheten är en rot till allt ondt». Ibland kunde det tyckas, som vore en hel del annat orsaken, men Paulus har nog rätt Så nu. Vi talade om goss- och flickskolorna, och en person i synnerhet, förmögen, bar sig riktigt illa åt. Guds Ande bedröfvades, tårar fälldes, och vi måste ned på våra knän igen.

Nu är det öfver, men förrän Gud riktigt får tala till den mannens hjärta, föreligger alltid fruktan, att samma missförhållande skall upprepas.

Nästa möte blir 1904, vill Gud, i Tongchou-fu.

»I aflägsna länder skola de lofva mig.» Sak. 10: 9.

August Berg.

* * *

En söndag på missionsstationen i Tongchou-fu.

Det är en söndag fram på sensommaren. Den brådskande skördetiden är öfver, och vi kunna nu vänta flera besökare till gudstjänsterna än under försommaren, då folket varit upptaget med skörden. Gongongen ringer samman till morgonandakt stationens medlemmar och de infödda kristna, som redan äro tillstädes. Just som sista tonerna förklingat, manande oss att samlas kring Herrens ord och att i bönen gemensamt nalkas vår himmelske Fader, ljuder från gatan ett bedöfvande larm af trumpeter, cymbaler och blåsinstrument. Det är en regnprocession, som drager förbi på väg till Drakgudens tempel för att där nedbedja det länge efterlängtade regnet. Hvilka slående motsatser! Inne i kapellet en liten skara kineser, andaktsfulla och stilla, samlade för att i ordet och bönen möta den ende sanne Guden; där ute på gatan en larmande hop hedningar, som draga bort för att söka hjälp hos sina vanmäktiga afgudar! Från kapellet ljuder snart en kinesisk sång till Guds och Lammets ära; därefter talar den infödde evangelisten öfver en af bibelns heliga texter, hvarefter alla gemensamt böja sina knän i bön till Herren. Morgonbönen är afslutad, och dörrarna utåt gatan öppnas för att lämna allmänheten fritt tillträde till »stora gudstjänsten», som hålles fram på förmiddagen. Folket börjar småningom samlas; männen stanna på framgården, under det kvinnorna med sina små fötter trippa bort mot en bakom kapellet belägen gård, där de hafva sin samlingsplats. En af de kvinnliga missionärerna håller så en kort andaktsstund med dem. Ej långt därefter ringer det samman till »stora gudstjänsten». Kvinnorna intaga sina platser innanför det blå förhänge, som skiljer dem från den del af kapellet, hvilken är upplåten för de manliga besökarne, och männen sätta sig helt stilla ned på bänkarne. Snart höras de första tonerna från den lilla orgeln, och så instämmer församlingen med sin sång, som är kraftig och stark, om den också icke alltid är så ren och sammansjungningen lämnar mycket att önska. Lockade af sången samlas allt flere från gatan, och snart är den lilla lokalen tämligen fullsatt, under det en skara åhörare står lyssnande i de öppna dörrarna och ute på gården. Evangeliet om Jesus Kristus och frälsningen i honom förkunnas nu för den samlade skaran med kraft och värme af stationsföreståndaren. Därefter uppmanas de infödda kristna att inför sina hedniska bröder aflägga ett personligt vittnesbörd om sin Frälsare. Sedan några vittnesbörd blifvit afgifna, sjunges en sång, och så afslutas gudstjänsten med bön. Man går ut från kapellet, men folket tycks vilja höra mer. Snart samlas en grupp framme på gården kring stationsföreståndaren, som åter låter ordet om Guds kärlek, uppenbarad i ende Sonens sändande till världens frälsning, ljuda ut till de lyssnande hedningarne. Under tiden hafva kvinnorna på bakre gården satt sig ned kring de kvinnliga missionärerna, och så förkunnas äfven för dem det glada budskapet om Jesus Kristus, världens Frälsare. På eftermiddagen hafva skolflickorna, hvilka också deltagit i förmiddagens gudstjänster, en särskild bönestund, och vid 5-tiden mötas de troende kring Herrens bord. Efter kvällsmåltiden samlas vi i vårt privata samlingsrum med de troende, som infunnit sig, samt med skolflickorna och tjänarne. Nu få kineserna föreslå hvar sin sång, och så aflöser den ena

sången den andra, tills mötet efter bibelläsning och bön afslutas. Med ett »p'ing-an» — den kristna fridshälsningen — skiljas vi åt. Och vid slutet af sabbatsdagen kan såsom motto öfver densamma sättas Herrens ord: »Ty likasom regnet och snön faller ifrån himmelen och vänder icke tillbaka dit, utan fuktar jorden och gör henne fruktbar och bärande och gifver säd till att så och bröd till att äta, så skall ock mitt ord vara, som utgår från min mun. Det skall icke vända tillbaka till mig fåfängt, utan göra hvad mig täckes och hafva framgång i det, hvartill jag utsänder det.» Es. 55: 10, 11.

Andrew Ericsson.

* * *

Ü-men-keo.

I hopp att det skall intressera Sinims Lands läsare framställas härmed några bilder, tagna af Ü-men-keo vid Gula floden emellan provinserna Shansi och Shensi i norra Kina.

Ü-men-keo betyder: »Den af Ü öppnade dörren». Denna öppning, hvilken synes på bilderna, gjordes för omkring 4,000 år sedan eller på Abrahams tid. Innan detta arbete utfördes, brukade vattnet öfversvämma åt alla håll och på sin väg öfver de väldiga klipporna bilda höga vattenfall.

Ü-men-keo vid Gula floden i Shensi.

Undanröjandet af dessa klippblock vid Ü-men-keo och längs efter flodbottnen, en tio eng. mil uppåt floden, gjordes under kejsare Shuens regering. En hög ämbetsman, fader till Ü, tillsattes för att hafva uppsikt öfver företaget. Då han icke utförde arbetet till kejsarens belåtenhet, blef han emellertid förvisad till ett berg och där lämnad att dö af svält, medan hans son Ü blef utnämnd att fullborda faderns påbörjade arbete. Han fick också i uppdrag att göra alla de större floderna i norra Kina trafikbara. Det tog honom åtta år att fullborda detta arbete. Kejsaren var så belåten med hans verk och hans skicklighet, att han utnämnde honom till kejsare i sitt ställe och öfverlät riket åt honom.

Sedan Ü blifvit kejsare, gjorde han kronan ärftlig, och hans efterkommande regerade i 400 år. Den siste var dock så grym, att han störtades från tronen.

Det är en sägen, att Ü ville bygga en bro vid

Ü-men-keo och Gula floden.

Ü-men-keo, men att taoist-prästerna kommo till honom och förklarade, att om han icke kunde bygga den på en natt, skulle han icke göra det, ty det komme att hindra flodguden och därför misshaga honom. Flodguden brukade nämligen på en natt slå bro öfver floden. Hvad

Ett färjställe vid en flod i Shansi.

de åsyftade, var, att floden ibland kunde frysa till på en natt. Eftersom det för Ü var en omöjlighet att lika hastigt få en brygga till stånd, blef den aldrig byggd, hvilket var till stor skada. Nu få alla, som måste öfver floden, fara öfver i stora båtar. Alla djur, som skola öfver, tagas i samma båtar som passagerarne.

Många gånger, när floden är strid, måste man vänta i flera dagar, innan man kan komma öfver. »Är strömdraget starkt», har någon sagt, »och man verkligen kommer *öfver*, går det på tio minuter; eljest kommer man *under*».

Man måste beundra Ös skicklighet att undanröja klipporna, så att strömmen obehindradt kan flyta fram. Men samtidigt kan man icke låta bli att önska: »O, att de vidskepelsens, fördomarnas och afguderiets klippor, som finnas öfverallt i detta stora land, äfven blefve undanröjda, så att lifvets flod obehindradt finge välla fram till de många millioner arma människor, som aldrig hafva smakat dess vatten!» Det är ju Herren, som förvandlar klippor till sjö och hårda stenar till vattenkällor. Men har han icke satt mig och eder, mina vänner, att hjälpa till med detta storartade arbete? Jo, visserligen, ty vi äro Guds medhjälpare. Huru månget berg har icke blifvit sprängdt genom ihärdig bön, genom ett oaflåtligt vittnesbörd eller därigenom, att man icke förtröttas att göra det goda? Och hvad är lönen för ett sådant arbete? Icke att vi få ett världsligt rike att regera öfver, utan, hvad som är outsägligt bättre, att vi blifva medregenter i ett rike, som skall bestå evinnerligen.

Måtte vi alla blifva villiga att göra, hvad vi kunna, för att spränga dessa berg!

Marie C. Bordson.

* * *

Kinematografbilder

från Sin-an Hsien, Honan.

Sedan jag sist skref, har rätt mycket passerat här. Man hinner ej med så litet här ute i ensamheten, där den civiliserade världens fordringar ej göra det minsta intrång i arbetets gång.

Den *heta* årstiden är lyckligen genomkämpad. Vi hafva under den tid, då vi ej kunnat vara ute på resor, haft våra systrar från Iongning hos oss för att hvila och hämta nya krafter till höstens arbete.

De vanligen pågående mötena för kvinnorna i staden hafva fortsatts under sommaren, likaså, när vi varit hemma, våra två små gossars (söner till en mandarin) undervisning i engelska språket 3 gånger i veckan. Herren har gifvit tillräckliga krafter och äfven glädje i tjänandet. Honom vare tack och lof! Hans är äran! — I förgår hemkommo vi från en 11 dagars missionsresa, som varit oss till mycken uppmuntran. Vi beredde oss på en het drabbning och togo därför med oss som stridskamrater två troende män och en kvinna. Så begåfvo vi oss i väg på två tämligen hyggliga hästar den omkring 2 sv. mil långa vägen öfver berg och backar i en mycket naturskön trakt, som med sina ekar och lönnar påminde oss om hemlandets härliga nejder. Målet för vår resa var den lilla köpingen Shï-tsï vid bergets fot. Vi hade varit där förr och hade därför bekanta på platsen. Vid syster M. Petterssons sista besök hade hon emellertid blifvit bemött med allt annat än kärlek. Sonen i det hus, dit vi nu ställde färden, hade nämligen vid hennes afresa kastat ett sädesmått af trä efter henne. Lyckligtvis träffade det ej målet. Nu hade både han och modern åter bjudit oss att komma dit på besök. Man får i Kina lof att glömma oförrätter så fort som möjligt, så att man ej förlorar tillfällen att så ut ordet. Vi hade naturligtvis ej så ljusa utsikter för detta besök, men vissa om, att med Gud vinner man seger, reste vi i hopp att äfven denna gång i någon mån kunna främja Guds rike. Vid framkomsten blefvo vi emottagna öfver all förväntan väl. Både modern och hennes son voro som en omvänd hand. Herren hade gått förut och banat väg för oss. Vi stannade där i 10 dagar, under det att män, kvinnor och barn från tidiga morgonstunden till sena aftonen kommo och gingo för att se, höra och lära.

Vårt värdfolk ansträngde sig till det yttersta för att bevisa oss kärlek och aktning; hela deras väsen var förändradt. Vi tro med visshet, att modern är frälst, och att sonen är åtminstone starkt påverkad af Guds Ande. Han sade sig bestämdt vilja följa Jesus. Våra manliga medhjälpare hade ett stort rum upplåtet åt sig, där de dagen lång togo emot besök af manliga gäster och undervisade dem samt höllo dagliga morgon- och aftonböner liksom äfven söndagsgudstjänster de båda söndagarna. Vårt rum låg midt emot på den långa gården, där vi och vår bibelkvinna undervisade kvinnor och barn. Två gamla, rara gummor, den ena 78, den andra 80 år, togo emot dopundervisning. De hafva från början hört evangelium af Ki, som är väl bekant för många missionsvänner. De voro släkt till hans hustru, som nu var vår följeslagarinna. För öfrigt funnos där, utom vårt värdfolk, några, som bekände sig vilja följa Herren. Vi frågade därför vår värdinna och hennes son, om de vore villiga att öppna sitt hem för söndagsgudstjänster, och detta sade de sig med glädje vilja göra. Vi få således nu söndagligen skicka predikanter dit. Bedjen Gud, att deras vittnesbörd må bära rik evighetsfrukt. Vi lämnade platsen med mycket tacksamma hjärtan öfver den välsignelse, Gud där hade gifvit oss och för det hopp för framtiden, som vi nu hafva med afseende på denna trakt.

För öfrigt fingo vi besöka två alldeles nya byar, där inga missionärer förr varit. På hemvägen besökte vi en by, som heter Pei-hsiang, där några kvinnor hade börjat lyssna till ordet men vid förföljelsen af människofruktan dragit sig tillbaka. Vi fingo nu sammankalla dem och tala till dem om faran att hysa människofruktan samt om nödvändigheten af att såväl i trångmål som i lugna omständigheter följa Jesus tätt i spåren. Bedjen äfven för dessa stackars svaga kvinnor, att de snart måtte fatta det beslutet, att, hvad det än kostar, bekänna Jesus!

Det svåraste på dessa resor är att ej hafva sitt eget riddjur, ty man får hyra än en blind åsna, än en, som kastar af en, och nästan aldrig får man ordentliga seldon. Antingen fattas sadeln eller stigbyglarne eller bådadera eller ock betslet. När vi nu reste hem, fick jag en blind åsna utan betsel, och Maria en bra åsna, men utan sadel och stigbyglar. Med sådana vägar, som äro härute, då man än måste vada öfver en flod, än färdas upp för en brant, smal bergstig, än hoppa öfver breda gropar, behöfver man känna till det djur, man rider på. Vi bedja därför Gud gifva oss hvar sin mula eller häst. Jag skulle nu sitta på min blinda åsna alldeles som en hösäck, som man bara kastar upp igen, då den faller af. Gossen, som ledde åsnan, försäkrade, att hon bar

stenkolsgrus hvarje dag till staden och kunde gå, fastän hon var blind, men jag försökte förklara för honom, att jag själf åtminstone ansåg mig litet mera värd än en kolsäck. Alltså hoppade jag af, när jag såg, att hon snubblade vid hvarje liten sten, och fick i stark värme promenera den besvärliga bergstigen. Vid framkomsten till en liten by, där vi skulle hälsa på en församlingsmedlem, voro mina krafter alldeles uttömda, och jag måste ett par timmar lägga mig på en liten spånmatta på golfvet för att kunna fortsätta fram till Pei-hsiang, där vi ämnade hvila öfver natten. Från denna plats fingo vi båda gå till fots i regn den 1 sv. mil långa vägen till staden, gjorde kullerbyttor i leran och kommo genomvåta hem med mörbultade lemmar, som ännu efter 2 dagar ej fått igen sin spänstighet. Det var ljufligt att åter få hvila i en säng efter att under 11 nätter än ha sofvit i hängmatta på ett hårdt bord, än på ett par bräder, hvilket varit Marias lott.

Om en vecka tänka vi resa till Nien-ch'i, 5 sv. mil härifrån, där vi hoppas kunna stanna lika länge. Sedan kommer vårt höstmöte, då vi måste vara hemma för att taga emot de kvinnor, som vi i byarna pröfvat till dopet.

»På storheten af hans herradöme och på friden skall ingen ände vara», och *herradömet* skall vara på *hans axlar*. Es. 9: 7, 6.

Sigrid Engström.

* * *

Vida mer!

Nog är det sant, att många pröfningar mött under arbetet detta år, men vi få dock under tack till Gud säga, att de uppmuntringar, vi haft, ha varit *vida större*.

Genom Sigrid Engströms bref ha missionsvännerna redan hört om vår resa till Shïh-tsï, hur Herren där gick före och gjorde ulfvar till lamm, samt förde folket till oss att höra vårt budskap. Några blefvo äfven träffade af ordet och längtade att höra mer. Som ett bevis därpå kan jag nämna, att vi sedan fingo höra om en ung man, som sände till staden för att sälja sina fingerringar för att kunna köpa sig en bibel och en sångbok. Vid höstmötet i söndags fingo vi också i församlingen upptaga två kvinnor från nämnda köping, den ena 78 och den andra 49 år. En tredje, som mycket önskade att få aftaga sitt fotbandage och komma med hit för att äfven blifva döpt, förbjöds på det strängaste att resa af sin son, som är en bland platsens styresmän. Han ansåg sig icke kunna bära den skammen, att hans moder så öppet bekände den kristna läran. Hon tror nu i alla fall på Herren, och han kan ju också beveka sonens hjärta. Bedjen med oss därom! För öfrigt finnes det flera där, som behöfva förbön, särskildt några unga flickor.

Syskonen Stålhammar och jag ha sedan besökt vår utstation Nien-ch'i. Äfven där märktes villighet att höra. Vi stannade där en vecka, hade rika tillfällen att så och märkte äfven tecken till skörd. Vår värdinna kom en morgon in till oss och berättade med strålande ansikte, att hennes lilla skyddsling, en 10-årig flicka, och hon själf böjt knä den föregående aftonen för att försöka bedja till Jesus. De hade under några år hört, att man kunde bedja till honom men aldrig själfva förut försökt det. Flickan hade visserligen, då hon en gång varit svårt sjuk, enträget bedt sin pappa bedja Jesus göra henne frisk. Jag anar därför, att det var den lilla, som nu lärt sin fostermor att bedja. En annan liten elfvaårig flicka hade vid mitt förra besök ett fylligt och sorgfritt litet barnansikte; nu åter såg hon så lidande och tärd ut. Hvad var orsaken? Som hon var tidigt bortlofvad, och de blifvande svärföräldrarna under hungersnöden bidragit till hennes uppehälle, hade de nu, då fadern blifvit en troende, kommit för att påskynda giftermålet, och ehuru flickan var endast elfva år gammal, skulle hon redan denna månad stå brud. Hennes stackars mamma sade med tårfyllda ögon: »Hon hör numera icke oss till; nu finns det ingen hjälp. O, att I haden kommit förr, så hade hon icke behöft lida så!» Denna lilla flicka är blott en ibland de många små i den lilla byn, som synas ha en liknande väg framför sig, om ej Herren hjälper oss med medel, så att vi kunna få taga hand om deras uppfostran.

Jag besökte ock en annan by en mil därifrån, hvarest det äfven synes, som om Herrens verk skulle gå fram med kraft. Vid mitt förra besök funnos där endast två sökare. Den ene af dem, en äldre man vid namn Chang, blef döpt här vid vårmötet och har sedan under rätt pröfvande omständigheter med ifver vittnat om sin Frälsare. Han yttrade därom: »Ju mer förföljd jag blir, dess starkare känner jag mig.» Det är nu fem, som helighålla sabbatsdagen och komma tillsammans kring Guds ord på denna plats, hvarvid de ha rätt många åhörare. En kvinna sade: »När det händt, att jag räknat fel eller glömt bort, hvilken dag, som var li-pai (söndag), så har jag alltid antingen fått ondt i hufvudet eller på annat sätt blifvit erinrad om, att det måhända var söndag, och så har jag gått och frågat, och det har då varit så, men nu glömmer jag mig icke längre.»

Till den 7:de i 8:de kinesiska månaden var stormötet utsatt, och vi reste hem några dagar förut af fruktan att blifva inregnade. Vi hade en lång ridtur, nära 5 sv. mil på en dag, så att både lille Daniel och hans mamma liksom jag själf voro glada att slutligen få se »Nya fridens» (Sin-ans) port. Gud vare tack för vårt lilla hem! Det är ett verkligt »Elim». Vi kalla det dock »Betsaida» (House of fishing) och hoppas, att mången där må dragas in i evangelii not. Herren har nämligen nu ledt oss att öppna huset utåt gatan, så att där kunna hållas dagliga predikningar antingen af några bland våra församlingsmedlemmar eller af *två evangelister*, hvilka vi i Jesu namn ha beslutat att underhålla. Herren känner ju till både våra inkomster och utgifter, och därför kunna vi tryggt hvila vid löftet i Matt. 6: 33.

Vi hade ett godt höstmöte. Sju personer döptes, 4 män och 3 kvinnor. En kvinna hade gått nära 6 mil för att vara med om mötet och möjligen blifva döpt. Men ehuru vi icke tviflade på, att hon verkligen ville höra Herren till, var hennes kristendomskunskap så bristfällig, att vi ansågo oss nödsakade att låta henne vänta. Hon blef mycket ledsen, och det gjorde oss riktigt ondt om henne. Bedjen Gud gifva oss himmelsk vishet och insikt, så att vi icke må skada själarna utan hjälpa dem! Denna kvinna kom till tro på Herren genom yttre motgångar. Efter sin mans död hade hon varit mycket ifrig att bränna rökelse och offra till afgudarna. En gång tyckte hon sig se en bild af »den korsfäste», som hon

aldrig hört talas om. Från den stunden märkte hon, hur allt gick henne emot. Tre skördar hvete blefvo totalt förstörda, och hennes fruktskörd slog också fel. Hon hade en trädgård med öfver ett hundra aprikosträd, och dessa blefvo förstörda af bladlöss. Genom Herrens ledning kom hon att sammanträffa med en troende kvinna, som berättade för henne om Jesus, vår frid och slutliga salighet, och så mottog hon sanningen.

Det macedoniska ropet ljuder från många håll. Särskildt ifrån Honan-fu och omnejd ha vi fått upprepade inbjudningar. Vi hoppas, om Gud vill, få resa dit nästa vecka.

Bedjen mycket för oss!

Sin-an Hsien den 30 sept. 1903.

Maria Pettersson.

* * *

Hancheng den 16 sept. 1903.

Älskade missionsvänner!

Mycken frid!

Stora äro *Herrens verk*, värda att begrundas af alla, som hafva sin lust i dem. Ps. 111: 2.

Vi fröjda oss öfver Herrens verk ibland oss och äro glada att kunna säga eder, kära missionsvänner, att Herrens Ande verkar i mångas hjärtan äfven på denna plats. Jag vet, att I tillsammans med oss ropen till Herren, att han måtte sända skurar af välsignelse öfver fältet härute. Vi prisa Herren för de segrar, som han vunnit i vårt kära hemland under detta sista år, och vi tro tillika, att han är mäktig att uppenbara samma kraft till att frälsa själar äfven inom detta hednaland. Låtom oss *ifrigt bedja* därom! Marie Bordson — som Herren för en tid sedan fört hit — och jag besökte nyligen på inbjudning militärmandarinens fru här i staden. Syster Dagny Bergling och jag voro inbjudna till henne förlidet år, och hon lofvade då att besöka oss men har sedan dess varit mycket sjuk, så att hon under en lång tid ej kunnat lämna sitt rum. Hon hade längtat så mycket att få komma, men då detta var henne omöjligt, sände hon åter bud efter oss. Vi öfverlämnade till henne ett ex. af nya testamentet och betraktade tillsammans de understrukna orden i Joh. 3: 16, 17. Sedan sjöngo vi sånger, hvarefter äfven bibelkvinnan aflade ett vittnesbörd.

Såväl mandarinens fru som de tjänare, som voro inne, lyssnade uppmärksamt. Hon uttryckte sin förvåning öfver att jag nu kunde säga så många ord, då jag förlidet år endast kunnat säga några få. Jag yttrade då, att det var *Guds nåd*, som hade hjälpt mig därtill, och bibelkvinnan omtalade äfven, huru ifriga de alla hade varit i sina böner, att jag snart skulle kunna lära deras språk. Hon frågade härvid, om vår Gud är så mycket mäktigare än deras gudar, och jag sökte då med den nåd, Herren gaf, att öfvertyga henne om att deras gudar äro alla falska gudar, men att vår Gud är den *ende*, den *allsmäktige*, som förmår att frälsa och hjälpa. Hon är en mycket treflig, rättfram och tänkande kvinna, så olik kinesiska kvinnor i allmänhet. Hon säger ej så många vackra ord med liten eller ingen mening uti, och jag känner mig så fri i min ande i hennes närhet. Jag längtar mycket efter, att hon helt måtte kunna öfverlämna sig åt Herren. Hon bad oss så mycket att snart komma tillbaka, äfvensa mandarinen själf, som också kom in och hälsade på oss och följde oss till porten, då vi gingo, emedan hans fru ej kunde lämna rummet. Kära vänner, viljen I ej särskildt bedja för denna kvinna? Hon röker ej opium och har det bästa namn om sig — hennes namn är *P'oh »Tai-t'ai»*. T'ai-t'ai är nämligen den titel, som begagnas för ämbetsmäns fruar. Den bibelkvinna, som Herren såsom svar på bön anvisat oss, är Jang-ta-sao, som blef döpt på våren. Hon har bevisat sig mycket nitisk för själars frälsning, och vid den gata, där hon bor, har hon aflagt ett mycket godt vittnesbörd, så att den ene efter den andre af hennes grannar på allvar tyckes börja fråga efter Herren. Vi hafva särskildt sista tiden haft mycken uppmuntran af en hennes grannfamilj. För ett par tre månader sedan tycktes de på allvar börja söka Herren, och jag har flera gånger haft möte i deras hem. Jag tänker broder Bergling har skrifvit om mannen i huset och hans, såsom vi hoppas, förändrade lif och nit för andras frälsning. Den gamla modern är en intelligent kvinna. Bedjen äfven för dessa!

Syster Anna Eriksson är f. n. hos oss. Hon har haft några möten med kvinnorna, som varit dem till stor uppmuntran. Vi vänta nu ock snart systrarna Angvik och Hattrem. Bedjen för det kommande höstarbetet! De vänta oss mycket ute i byarna.

Jag glömde säga eder, att tvänne yngre kvinnor, som bo i närheten af den förut nämnda familjen, hafva, som det synes, börjat söka Herren, och därför fått lida förföljelse, den ena särskildt af sin bror, som har en skola inne i staden. När Herren välsignar, så söker ju djäfvulen på alla sätt att hindra — men, »Herren Sebaot är med oss, vår borg är Jakobs Gud».

Som detta bref troligen hinner fram jämt till jul, vill jag härmed bedja att få tillönska eder alla en god jul samt ett af *Herren rikligen välsignadt* nytt år. Han välsigne *allt* edert arbete för sin rikssak inom detta land!

Systrarna Bergling, Eriksson och Bordson förena sig med mig i hjärtliga hälsningar. I Jesus tillgifna

Sigrid Bengtson.

Beaktansvärda ord.

Upphöra vi att vara missionärer, så upphöra vi med detsamma att vara kristna. Man kan vara viss därpå, att ingen känner Kristus eller är rätt mån om hans ära, som icke använder alla sina krafter därpå, att evangelium må varda predikadt för hela skapelsen. Huru förkastansvärd är icke den tanken, att vi ingenting böra göra för hedningarna, så länge vi ännu hafva nog hedendom härhemma! Om man hade följt den grundsatsen, så hade evangelium aldrig kommit öfver det Heliga Landets gränser.

Ur Missionstidningen för 1853.

En kinesisk spetälsk.

I stadsporten till den stora staden Wu-chang satt en ung man och tiggde. Få voro i sanning de ord af deltagande, han fick höra, och ännu färre voro de slantar, som föllo ned på hans matta. Han höll upp en af sjukdomen delvis bortfrätt hand och ropade: »Ma fung!» (Spetälsk!) Det myllrade af folk omkring honom, men hvar och en var upptagen af sitt. Nästan ingen gaf akt på honom.

Wong Keh-shang kunde icke vända sig till Jesus för att få hjälp, ty han kände honom icke. Men Jesus själf stod framför honom i gestalten af en missionär, fylld af sin Mästares sinne.

»Är du spetälsk?»

»Ja, ja, det är jag.»

»Kan du icke bota dig själf?»

»Jag, bota mig själf? Nej, ju mer jag försöker, dess sämre blir jag.»

»Det är sant, du är alldeles hjälplös.»

»Ja, och ingen bryr sig om mig. Ingen vet, hur jag har det. Jag har inga vänner. Jag är hungrig, och ingen ger mig något att äta. Jag är ledsen, och man endast skrattar åt mig.»

»Det finnes *en*, som bryr sig om dig.»

»Hvem då?»

»Jo, jag vill tala om det för dig.» Så satte han sig ned, denne Guds man, och talade om för den spetälske om honom, som har hjärta för de olyckliga, om syndens spetälska, som är svårare än den lekamliga, om kärlekens stora offer, om den källa, som renar från all synd och orenhet. — Du, som hör till denna tids moderna ordets förkunnare, som är van att predika för en utsökt, fin publik, du kan gärna komma och höra denne enkle man predika för den spetälske. Ja, tag gärna din parfymflaska med! Den spetälske är vämjelig, det har du rätt i — nästan lika vämjelig, som det mänskliga högmodet är för Guds Ande. Men lyssna nu!

»Bryr Jesus sig om mig?»

»Jesus älskar dig.»

»Vill han hjälpa mig?»

»Lita bara på honom!»

»Hvar kan jag finna honom?»

»Kom, jag skall visa dig.»

»Kom! Hvart? Jag behöfver sitta här och tigga.»

»Jesus vill förse dig med hvad du behöfver. Följ mig!»

Härmed förde den besynnerlige, i mångas ögon fanatiske missionären med det grå skägget (vi känna hans namn, och det gör äfven hans Mästare) *den spetälske till sitt eget hus!* Och hvarför icke? En spetälsks själ är värd att frälsas.

Om våra ögon vore öppna, skulle vi se änglar gå ut och in i det rum, där den spetälske och denne Guds helige böja knä tillsammans. Om våra öron icke vore så upptagna af de många jordiska ljuden, skulle vi få höra änglarne sjunga af glädje öfver ännu en själ, som blifvit född på nytt. Guds härlighet är här

I ett litet skolrum uppe på stadsmuren sitter den spetälske, Wong Keh-shang. Hans angripna hand är ombunden med ett hvitt bandage. En kristen läkare har gjort, hvad han kan, för att lindra smärtan, om han också icke kan bota sjukdomen. Dagen är het. Flugorna surra omkring honom, husen nedanför så att säga dallra af hetta, skolgossarne halfsofva öfver sina böcker. Wongs hufvud är rakadt, han är klädd i en ren hvit sommardräkt samt ser nöjd och lycklig ut. Han är lärare i den lilla missionsskolan. Åter och åter omtalar han sin egen omvändelse och uppmanar barnen att tro på Kristus. Och hans ord äro icke förgäfves.

Scenen förändras. Långt borta i provinsen Shensi ligger en liten missionskyrkogård. En grupp sörjande missionärer stå omkring en öppen graf. Flere omvända kineser stå där ock, gjutande tårar af verklig sorg. Wong Keh-shang har afslutat sitt dagsverke. Spetälsk som han var, full af värk och svaghet, hade han åtföljt en skara missionärer, som för första gången skulle tränga långt in i det inre. Han hade bedt att få följa med för att vittna om frälsningens Herre, Jesus Kristus. Så fullgjorde spetälskan sitt dödande arbete, och Wong gick att i den himmelska härligheten skåda sin Frälsare, honom, som visat, att han »brydde sig om honom». *Och han var ren.*

För missionen betydelsefulla fördrag.

I det fördrag, som den 5 sept. 1902 slöts mellan Kina och Storbrittannien, samtyckte sistnämnda makt enl. 13:de artikeln att låta sig representeras i en kommission, som hade till uppgift att söka åstadkomma och främja ett fredligt förhållande mellan de till kristendomen omvända och icke omvända i Kina. I ett annat fördrag med Amerika, som helt nyligen blifvit undertecknadt, har denna fråga ännu fullständigare behandlats. Öfverenskommelsen är af sådant intresse, att vi här oafkortadt återgifva den. Utan tvifvel skall dess innehåll glädja alla protestantiska missionssällskap. Den lyder:

»Den kristna religionens grundsatser, sådana de förkunnas af både protestantiska och katolska kristna, kunna sammanfattas så: de lära människorna att göra det goda, och att vi mot andra böra handla, såsom vi önska, att de skola handla mot oss.

De, som i all stillhet bekänna och lära denna religion, få icke på något sätt oroas, förföljas eller trakasseras för sin tro. Enhvar, han må vara medborgare af de Förenta Staterna eller en kinesisk omvänd, som enligt dessa grundsatser i stillhet lär och utöfvar sin kristna religion, får icke i något fall på grund af sin religiösa tro eller emedan han meddelar undervisning åt andra hindras eller skadas till sin person eller egendom. Intet förbud må utfärdas emot, att kineser ansluta sig till kristna församlingar. Omvända och icke-omvända må såsom varande kinesiska undersåtar vara likställda inför lagen, visa myndigheterna tillbörlig vördnad och sinsemellan lefva i frid och vänskap. Det förhållandet, att de blifvit kristna, skall icke skydda dem för straff, om de gjort sig skyldiga till något brott vare sig före eller efter deras upptagande i kyrkan, eller fritaga dem från att betala den skatt, som i allmänhet pålägges kinesiska undersåtar, undantagandes sådana skatter och bidrag, som skola utgå för understödjande af religiösa vanor och bruk i strid med deras tro. Sådana skatter skola de icke vara skyldiga att erlägga.

Missionärerna få icke blanda sig i de inhemska myndigheternas domar öfver deras kinesiska undersåtar. Icke heller få dessa myndigheter göra någon åtskillnad emellan omvända och icke-omvända, utan skola de på ett opartiskt sätt tillse, att lagarna efterlefvas, så att båda klasserna kunna lefva tillsammans i frid. Missionssällskap, tillhörande Amerikas Förenta Stater, hafva tillåtelse att i alla delar af kejsarriket i och för missionsändamål för evärdliga tider arrendera eller köpa jordområden samt uppföra för arbetet behöfliga byggnader, sedan nämligen alla kontrakt visat sig vara i behörig ordning samt vederbörligen stämplade af de lokala myndigheterna.

Civilisationens framsteg i Kina.

Västerlandets civilisation intränger med en förvånande hastighet i Kina. Skall, så fråga vi, Kristi församling vara mindre angelägen att bjuda hedningarna af »Kristi outgrundliga rikedomar», än civilisationen är att räcka dem sin af både förbannelse och välsignelse fyllda bägare?

Se här endast några få exempel ibland många, hur snabbt allting utvecklar sig därute!

H. E. Sheng Kung-pao har förärat änkekejsarinnan *elektrisk belysning* både i det s. k. Eho Park palatset och i hennes sommarpalats. Det uppgifves, att icke mindre än 3,500 lampor af olika storlek och styrka så väl som fläktare, drifna af elektricitet, skola anbringas i änkekejsarinnans och kejsarens rum. Allt skall vara enligt nyaste mönster och kosta öfver 325,000 kr.

Ett hotell efter utländskt mönster håller på att uppföras i Tsinan, hufvudstaden i Shan-Tung, och på guvernörens begäran skall elektrisk belysning införas i provinsens där förlagda högskola, militärskola, rådhus samt inom vissa gator.

Ett nytt riksmynt kommer att anläggas i Tientsin. Om intet oförutsedt inträffar, skall det börja arbeta under början af vintern 1904.

* * *

Kinas järnvägar. Under byggnad äro:

1) den franska linien från Tong-king till Yun-nan Fu. För denna linie svarar den franska regeringen.

2) den fransk-belgiska linien från Peking till Hankow, en linie, som utan tvifvel i hög grad kommer att bidraga till Kinas utveckling. Särskildt på denna bana bedrifves arbetet med stor kraft. Gräfningarna äro nära nog fullbordade på en sträcka af 120 sv. mil. Och alldeles färdiga för trafik äro 60 mil, 27 från Peking och 33 från Hankow.

3) den tyska järnvägslinien från Kiao-chau till Tsinan, en linie, som kommer att öppnas för allmän trafik den 1 juni 1904.

4) linien mellan Hankow och Kanton. Ehuru denna järnvägsbyggnad till namnet är amerikansk, har den till största delen öfvergått i ett belgiskt bolags händer.

5) Sist må nämnas, att den stora hufvudbanan, som sammanbinder Peking med Kanton, skall erhålla åtskilliga sidolinier. Sålunda hafva ryssarne erhållit koncession på en bana från Chen-ting Fu till Taiyen Fu, hufvudstaden i Shansi. Bakom detta företag står den rysk-kinesiska banken. Tyskarna skola bygga en sidobana från den af dem anlagda linien, som förbinder Shan-tung med Chengting Fu, hvarigenom sistnämnda stad blir en mycket viktig knutpunkt. En annan tysk linie kommer att sammanbinda deras hufvudbana med K'aifeng Fu. Tolf och en half sv. mil äro redan färdiga af den linie, som ett bolag i Peking håller på att bygga i ändamål att frakta kol och järn från Peking till Gula floden och därifrån till den stora kanalen. Denna järnvägslinie ligger nära 117 sv. mil från någon hamnstad.

För S. M. K:s missions- och bönekretsar

»Bed, hvad jag skall gifva dig!» 1 Kon. 3: 5.

Shansi. *Ishi* (H. Linder). *Böneämnen:* 1) Bön om välsignelse i de kristna församlingarna, särskildt i Tonfong och Chongtong, där det kristliga lifvet är slappt; 2) att Herren ville väcka troende föräldrar till mer insikt om nödvändigheten af att deras barn få kristlig skolundervisning; 3) bön för de bibelkurser, som under hösten hafva hållits i distriktet; 4) att Herren ville göra de kristna mer offervilliga för evangelium; 5) att Herren ville i de opieasyler, som skola öppnas, uttaga många för sitt namn; 6) att Herren ville rikligen välsigna särskildt dem, som genom dopet skola upptagas i församlingen.

Emma Andersson. *Böneämnen:* 1) Att de, som under förföljelsen 1900 föllo i synd, må bli upprättade; 2) att de infödda må få nit för själars frälsning.

Tacksägelseämnen: 1) Att Gud bevarade de troende i Peichuang under förföljelsen, så att ingen där förnekade sin tro, samt i allmänhet tack, för att de troende där fortfarande äro varma och helhjärtade; 2) för frid och lugn samt möjlighet att i hela distriktet kunna resa i frid och mottagas med vänlighet, äfvensom för villighet hos folket att lyssna till evangelium.

Allmänna ämnen: Ef. 5: 18; 6: 18—20; Ebr. 13: 1.

Haichou. (C. H. Tjäder). *Böneämnen:* Om lärare till en påtänkt gosskola. Om ordnandet af opieasylverksamheten. Om väckelse bland de många, som hört evangelium.

Tacksägelseämnen: För vårens utmärkta hveteskörd.

Shensi. *Hanchengdistriktet.* (R. Bergling.)

Tacksägelse: För den *frihet* vi hafva att på *allt sätt* och med *alla* till buds stående medel få bedrifva verksamheten. För den stora välvilja och aktning, som vi från hög och låg fått röna alltsedan vår hitkomst. För det intresse för sanningen, som hos mången förspörjes. För att Herren gifvit oss ett nytt, trefligt och rymligt kapell, hvaraf vi haft så stort behof. För att Herren på utstationen Siuen gifvit oss en präktig samlingssal och ett par boningsrum för verksamhetens bedrifvande. För blifvande medhjälpare, som Herren gifvit oss i nydöpta medlemmar och nytillkomna intresserade, och slutligen för en väl inbärgad vårskörd efter 3 års torka.

Bön: Att Herren ville gifva oss att fullt fatta, huru ansvarsfull vår ställning är, samt nåd att rätt använda alla gyllene tillfällen. Att Herren måtte sända oss medel till öppnande af byskolor, hvartill han gifvit oss flera lämpliga

lärarekrafter. (Omkring 130 à 150 kr. om året skulle en sådan skola kosta.) Att Herren måtte gifva oss ännu en nitisk evangelist och d:o bibelkvinna. Att Herren ville uppehålla och stärka våra krafter i det myckna arbetet samt snart sända oss nya medhjälpare från hemlandet. Att Herren snart måtte gifva oss ett hus i staden HoYang. Att Herren må gifva oss nåd att vara ett *rätt föredöme* för våra församlingsmedlemmar och sökare.

Böcker

på **Sinims Lands förlag,** 8 Malmtorgsgatan, Stockholm.

Sändebud till Sinims Land.

2:a omarbetade och utvidgade upplagan. Af *Josef Holmgren.* Pris: 1 krona.

Innehåll: **Styrk dina bröder,** poem af doktor G. Bergström. Porträtt af missionärerna, tillhörande S. M. K., och deras barn jämte biografiska data; »**Svenska Missionen i Kina,** dess uppkomst och utveckling», och »**Våra stationer**» af missionär C. H. Tjäder. »**Huru Herren försett** eller ett blad ur Svenska Missionens i Kina historia» af Josef Holmgren. »**En blick på Svenska Missionens i Kina arbetsfält**» af missionär Erik Folke.

»Den upplysande och intressanta boken förtjänar att läsas af alla missionsvänner och andra med.» *Svenska Morgonbladet.*

»En mycket treflig bok med porträtt och korta biografier af alla Svenska missionens i Kina missionärer, nätta familjeyver, upptagande deras barn samt ifrågavarande missions uppkomst och utveckling m. m., intressant skildrad af missionärerna Tjäder och Folke samt pastor Holmgren.»

Svenska Posten.

Obs.! Då rekvisitioner insändas för minst 5 kr., lämnas 25 % rabatt.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under November månad 1903.

N:o.		Kr. Ö.
580.	Björka mfg gm G. G., Motala Verkstad	25: —
581.	K. F. U. M:s missionskrets i Gbg till Böllings underhåll gm A. R.	100: —
582.	C. N. A. R., Sorsele	10: —
583.	E. R.	10: —
584.	En vän i Växiö	100: —
585.	G. R.	10: —
586.	M. J., Ramsbergs bruk, gm M. P., Linde	5: —
587.	E. O. U., Stockholm	20: —
588.	E. & M. D. (till biblar)	3: —
589.	Buldsbohls syförening gm M. E. B., Ödeshög	50: —
590.	Från en Kinaförening i Alnö gm K. A. F.	33: —
591.	Gm K. T., Sjövik	20: —
592.	»Tackoffer för Guds bevarande af Ebba Burén & Anna Janzon	20: —
593.	Sparbössemedel af G. E.	20: —
594.	Viby jungfruförening gm Östergötlands Ansgariiföreningen	45: —
	Trpt kronor	471: —
595.	H. M., Eksjö	5: —
596.	O. P. Karlstad till S. Bengtssons underhåll	20: —
597.	Behållning från en missionsfest i Ånge gm J. F. D.	22: —
598.	Tackoffer från d:o	19: —
599.	»Elsas minne» af E. O., Svillinge, gm K. M. B.	50: —
600.	Från Stora Mellby gm A. M.	112: 75
601.	»Ett tackoffer för Guds trofasta löften»	15: —
602.	W. T., Huskvarna	50: —
603.	H. P., Karlberg	10: —
604.	F. M., Ställberg	15: —
605.	Säby syförening gm G. J.	50: —
606.	Efterskörd från »lilla Senapskornet» i Kumla gm H. F. till A. Hahnes underhåll	25: —
607.	O. B., Jönköping	25: —
608.	P. G., Stockholm	20: —
609.	Lilla Sv. Barntidningens Redaktion	5: 18
610.	»Gud är god»	100: —
611.	Tackoffer till Herren från 2 systrar till Berglings »byskolor»	100: —
612.	A. A., Alingsås gm N. H.	200: —
613.	Onämnd, Alingsås gm N. H.	40: —
614.	M. K., Baggetorp, till infödd evangelist åt M. Pettersson	50: —
615.	C. G. F., Nyäng, Vedevåg	270: —
616.	Från Åby Norra syförening gm K. A.	35: —
617.	Gåfva från enskild gm d:o	15: —
618.	Årsafgift för Ch'eng-tsi från Betels Barnmfg gm E. R., Malmö.	45: —
619.	En Kinavän gm M. E. B., Ödeshög	5: —
620.	Från Rommenäs arbetsfören. gm A. B., Malmbäck	30: —
621.	S. N., Skellefteå	25: —
622.	A. D., Jönköping	7: 20
623.	C. H.	5: —
624.	A. O., Dahla, Åtvidaberg	10: —
625.	Till M. Harms underhåll af L. H. gm E. D., Mariestad	10: —
626.	L. B. Herrens tionde för gästemottagning på Stålhammars station	30: —
627.	O. W., Oxie till infödd evangelist	100: —
628.	Ingelstorps Kinaförening gm E. M.	50: —
629.	Jungfrufören. i Västra Ryd gm L. Y., Tunarp	30: —
630.	Från H. och E. till gästemottagning på Stålhammars station	20: —
631.	»Tackoffer»	50: —
632.	G. T., Ulricehamn	30: —
633.	Värna syförening gm A. K., Grebo	83: —
634.	»Herrens tionde» af A. R. gm J. L., Malmö	14: 50
635.	Till halfårsunderhåll af en infödd bibelkvinna af A. R. gm d:o	25: —
	Summa kronor	2,294: 63

In natura: 10,7 kg. ost och 4 par strumpor från Senapskornet, Öfverum, samt diverse gåfvor från Öfverums skolbarn.

Med varmt tack till hvarje gifvare.

Och jag skall göra dem och hvad som ligger omkring min kulle till en välsignelse och låta regnet falla på sin tid; regnskurar af välsignelse skall det vara.

Obs! Vänner, som innehafva sparbössor för »Svenska Missionen i Kina», ombedjas vänligt att *Trettondagen,* kl. 6 e. m., godhetsfullt inlämna dessa på Missionsexpeditionen, 8 Malmtorgsgatan, 2 tr., då äfven nya utlämnas.

Sparbössor erhållas gratis från Missionsexpeditionen, då begäran därom göres.

Stockholm, Svenska Tryckeribolaget Ekman & Co, 1903.